

1. De fidei committis. P. J. H. Böhmcr. J. W. Daehlf.
2. De jure et statu hominum propriorum a servis Germaniae non Romanis derivando, et de usu hujus doctrinae. P. J. H. Böhmcr. J. F. Schröter.
3. De jure retentionis ex diversa etiam causa competente. P. J. F. Ludovici. G. C. H. Hacke.
4. de mandato ad heredes transeunte ad L. 57. ff. de heredi. P. H. a. Coccej. R. C. L. Förster.
5. De computatione graduum cognationis. A. Coccej. R. A. H. Linde.
6. De jure Roptimarii. A. Coccej. R. Dittmar i. Rheden.
7. De jure et facto. P. H. Coccej. R. J. W. Wallij.
8. De rebus morae facultatis. P. H. Coccej. R. J. C. Zubrodt.
9. De servitutibus naturalibus. P. H. Coccej. R. J. D. Hörner.
10. De successione nepotum. P. Coccej. R. A. H. Mandelsloh.
11. De paribus sententis iudicum et arbitratorum. P. C. H. Horn. R. G. G. de Leibnitz.
12. de remissione tacita pignoris vel hypothecae per acceptationem chirographi novi aut fidei-juroris. P. Thomafij. R. H. Schroöter.
13. De abusu mandatorum sine clausula. P. H. Coccej. R. R. C. H. Homberg.
14. De fuga. P. H. Coccej. R. J. D. Cöper.
15. De finibus b. fidei in praescriptionibus de jure canonico. P. H. Coccej. R. J. C. Laurentij.
16. De conjugum bona gratia devotente. P. T. J. Reinhardt. R. C. J. Rothmahler.

17. De antidoto. P. H. Cocej. R. P. de Mafricht.
18. De reductione ad arbitrium boni viri. R. H. Cocej. R. C. F. Sammann.
19. De herede fideiussore occ. l. ult. C. de Evict. R. B. Freyer. R. J. C. Hildebrand.
20. De renunciationibus et reservationibus filiarum illastrum. P. H. Cocej. R. J. P. Bartholdi.
21. De felonia Domini. J. G. Hartung. R. J. C. Klauig.
22. De dote omnium bonorum occaf. l. 7. C. de iure dotum. M. J. A. Neuber.
23. De nominatore ad parochiam. P. J. P. Ludwig. R. J. A. Froemen.
24. De abusu insignium Principis. S. F. Willenberg. R. J. F. Helcher.
25. De Pacti reservativi efficacia. J. Hildebrand. R. C. M. Linck.
26. De incendiis. R. J. P. Stevogt. R. L. A. Hamburger.
27. De jure Ministrorum exigendi a Principe demissionem. P. A. Seckarelhausen. R. J. G. Boenigke.
28. De libertate staty Regii. R. H. Cocej. R. A. Crunius.
29. De Regimine usurpatoris Regis ejecto. R. J. Cocej. R. J. W. de Schmattau.
30. De autoritate publica ad pignoris seu hypothecae publicae constitutionem necessaria. P. Schweder. R. B. Bräug.
31. De jure collectandi non sives. H. Boding. R. J. G. Becker.
32. De solario ex superficie praestando. R. P. Stevogt. R. J. A. Ducking.

35. De negligentia Ministro Principem non oblegian-
te. R. C. Wildvoeg. R. H. C. Vriethaler.
34. Quae sit genuina resolutio causae controversiae
circa causas hereditationis liberorum.
R. H. de Couer. R. P. C. Hugo.
35. De haerogativa. R. J. H. Meyer. R. J. W. Weiss.
36. De dispositione testamentaria in feudis R. J.
P. Streit. R. C. P. Amling.
37. De his quae in fraudem legis fiunt. R. J. P. Streit.
R. J. F. Schwartz.
38. De Tutoris datione R. M. Rhodig. R. J. G. Baro.
39. De exceptione moratoria. J. Busck.
40. De iure ^{contra} hereticos. R. H. Coccej. R. Carol. d'Orville.
41. De Silentio. R. J. C. Winter. R. H. J. Dynander. dist. 1. et 2.
42. De vero debitore sententia absoluto. R. H. Coccej.
R. H. D. Trutenig.
43. Charactero status Imperii. R. H. Coccej. R. F.
W. del Mühler.
44. De Successione Testi. J. D. Spielmann.

20.
Divini Nūminis Affulgente Gratia!

DISPUTATIO INAUGURALIS

DE

**RENUNCIATIONIBUS
ET RESERVATIONIBUS
FILIARUM ILLUSTRUM,**

Quam
EX DECRET. ET AUTORIT. MAGNIF. ICTORUM ORDINIS
IN ACADEMIA MARCHICA,

PRÆSIDE

DN. HENRICO COCCEJO,

AUGUSTI AC POTENTISSIMI BORUSSIÆ REGIS

CONSILIARIO INTIMO,

ICTO FAMIGERATISSIMO,

FACULT. JURIDICÆ ORDINAR. & ANTECESS. PRIMARIO,

ad hunc Actum Pro-Decano,

Mæcenate ac Patrono suo æternaturò,

A. MDCC XIV. Mens. Aprili,

PRO

Summis in Utroque Jure Honoribus ac Privilegiis

Publico examini submitit

**JOACHIMUS FRIDERICUS
BARTHOLDI.**

Francofurti ad Viadrum, Literis JOH. CHRISTOPH. SCHWARTZII.

25

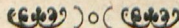
DISPUTATIONIS
DE RENUNCIATIONIBUS & RESERVATIONIBUS
FILIARUM ILLUSTRUM.

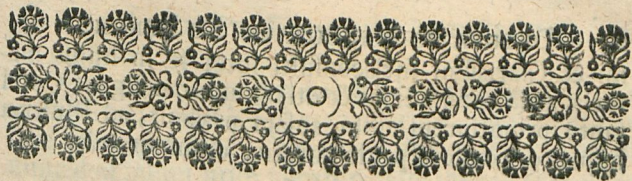
SUMMARI A.

- §. 1. **C**Rebrâ DD. de Renunciationibus & Reservationibus Filiarum Illustrum tractatione lites non sopita.
- §. 2. Quam illa hodieque ferveant.
- §. 3. Inde occasio Scripti.
- §. 4. Notanda maxime distinctio Bonorum.
- §. 5. Quae sunt I. Feuda.
- §. 6. Quae ad Emphyteuscos similitudinem concepta sunt.
- §. 7. II. Bona, quae instar Fidei commissorum Familia.
- §. 8. Ut praedia Salica, vulgo Aviatica.
- §. 9. Sub Regibus ad distinctionem Feudorum Alodia dicta.
- §. 10. & 11. Probatur Bona Salica plurimum gentium, quin & subditorum fuisse & vetustiora Feudis.
- §. 12. Iis similia esse Fidei commissi Familia.
- §. 13. In his bonis nec renuntiatione opus esse, nec factam quicquam operari nisi ad maiorem cautelam, quod illustratur exemplo causae Aurelianensis.
- §. 14. Not. I. His bonis Reservationem, aufferen lebigen Anfall inuuliter addi.
- §. 15. II. Renuntiatione regulariter hereditatem in perpetuum abdicari.
- §. 16. III. Donec Haeredes ex Lege vel testamento sunt, nondum exstare causam eius lebigen Anfall.
- §. 17. Inde IV. nec excludi testamentum ultimi masculi.
- §. 18. Has rationes conturbatas esse Interpretationibus & studiis.
- §. 19. Quam id ipsi Familiis luctuosum sit.
- §. 20. Filiarum studio plures clausulas addi solere.
- §. 21. In tantâ contentione res reducitur ad regulam seu fontem.
- §. 22. Duo ejus capita sunt: Renuntiatio & Reservatio. Prior ut subsistat?
- §. 23. An in Illustribus etiam sine Juramento?
- §. 24. Ambiguum esse, an compelli ad Renunciandum Filiae possint, si nolint? & in ea ipsa Nobilitatis Decreta sibi non constare.
- §. 25. Consuetudo Renunciandi liquet: non, an cogi possint si nolint?
- §. 26. Renuntiatio de Feudis, Bonis Salicis, & Fidei commissis Familia tantum est abundantis. cautela.
- §. 27. Eos valde errare, qui hac Bona à rebus privatis non separant.
- §. 28. Illa soli Familiae esse agglutinata.
- §. 29. Eoque sensu Stamm-Güter dicta.
- §. 30. De iis regula constituitur, ex qua consuetaria:
- §. 31. I. Renuntiationem quoad hac bona necessitatis esse.
- §. 32. II. Extinctis masculis Feminas succedere non ex clausulâ Reservatoria; sed, cum Fidei commissio finito, jure Intestati.
- §. 33. III. Unde tum Filia Sororibus antefertur, quae in mercè renunciati concurrunt.
- §. 34. IV. An Filiae vel Cognatae jure exclusae post masculos admittantur? Hodie usibus locorum id variare.
- §. 35. A publicis Bonis, quibus annexa est Jurisditio & Magistratus, jure G. Feminas in perpetuum excludi.
- §. 36. Veterum Reginas tutrices, non haeredes fuisse.
- §. 37. Causa cur ultro non nunquam admissa. I. Ob metum & studia.
- §. 38. II. Ob Familiae merita, voluntate eligentium; exemplo Palatinatus & Saxoniae.

§. 39. Item in Feudis & Bonis Salicis frequen-
 tatum.
 §. 40. Nonnunquam verò profure usurpatum
 §. 41. 42. 43. 44. Singula exemplo Comita-
 tus Hollandiæ & Hannoniæ confirmantur.
 §. 45. In Bonis igitur quæ cum Imperio & po-
 testate sunt, plane nullam esse Fæminarum
 successiõnem, nisi Statuto vel usu id receptum
 probetur.
 §. 46. A Bonis reliquis Salicis, quorum na-
 turâ capaces sunt, vetusto Jure exclusâ,
 vel tenentur renunciare, vel, si nolint, ha-
 bentur pro Renunciantibus.
 §. 47. Bonis merè privatis non tenentur re-
 nunciare, ni consuetudo doceatur.
 §. 48. Et de his saltem intelligendam Quæsti-
 o. 25. propositam
 §. 49. Afferuntur præjudicia, Filias renuncii-
 are teneri, sed non satis probant.
 §. 50. Transitus ad evolutionem clausulæ, auf
 einen lebigen Anfall.
 §. 51. Hac in sola Renunciatione Bonorum
 merè privatorum cum effectu additur.
 §. 52. In reliquorum, nequicquam.
 §. 53. Quod probatur ex Naturâ Cessionis;
 §. 54. Et in eventum Reservatiõnis.
 §. 55. Regula certa & perpetua constituitur
 quoad hanc clausulam.
 §. 56. Ex hac inferuntur Consecraria: I. Nul-
 lam esse Fæminarum Reservatiõnem quoad
 Regalia, Fideicommissa Familis, & Bona
 Salica &c. Sed, si in iis sint Masculis saltem
 postposita, esse ordinem Intestati.
 §. 57. II. In bonis vere hereditariis recipiunt
 jus pristinum; adeoque parentibus Intestatis
 mortuis, totam hereditatem; cum testa-
 mento, Supplementum Legitimæ.
 §. 58. III. Et sic verissimo sensu Jus plenis-
 simum recuperant.
 §. 59. 60. 61. Alia Consecraria.
 §. 62. Pacta Reservatoria non esse resolutiva;
 §. 63. Sed magis suspensiva.
 §. 64. Inde distinctio pactorum ex nunc
 & ex tunc huc non quadrat.

§. 65. Hac herè pacta esse de non petendo ad
 tempus.
 §. 66. Quomodo Filie fructus petere possunt?
 §. 67. Respondetur Dubio.
 §. 68. Ut as alienum solvatur.
 §. 69. An id officiat Filiabus?
 §. 70. Si Fæminarum quædam renuntiant
 an & reliquæ ebeniente casu teneantur?
 §. 71. Ostenditur omnes pari Jure videri.
 §. 72. Sed Q. An magis omnes renunciante
 ligantur? Aff.
 §. 73. Successio hic est ex Nov. 118. in stirpes
 vel in capita.
 §. 74. An testamento ultimi masculi Regres-
 sus filiarum excludi possit? Otiosam esse
 eam Quæstionem de Bonis Salicis. &c.
 §. 75. Et de Fidei commissis, Rejicitur ta-
 citi Fidei commissi fictio.
 §. 76. De bonis ergo merè hereditariis id tan-
 tum quæri posse.
 §. 77. Quæ si tempore renunciatiõnis jam
 delata, excludi Filias non posse: de quo ca-
 su Responsa agunt.
 §. 78. Si nondum delata, & masculi præ-
 mortui, Fæminas adhuc succedere: non ex
 Reservatiõne, sed ex Nov. 118.
 §. 79. Tantum ergo quæri de casu quo non-
 dum delata hereditati renunciatum cum
 effectu. Quod pendet ex tenore pacti.
 §. 80. Scil. si aliquis Fideicommissi sensu pacto
 insit.
 §. 81. Illum non inferri ex merè reservatiõni;
 hinc libere disponit ultimus masculus.
 §. 82. Quam ineptis Brocardicis stultient vulgo.
 §. 83. Quæ afferuntur.
 §. 84. Et refelluntur.
 §. 85. Alia absurda plus justo Fæmina-
 rum successiõnem extendentium:
 §. 86. Etiam ad res, quæ plane eo non pertinent.
 §. 87. Quæ ex dictis corruunt. Cæterorum
 remissio, & conclusio.

§. I.

Liada post Homerum conscribere videbimur, qui post tot volumina, in quæ diffusa jam est DE RENUNCIATIONIBUS ET RESERVATIONIBUS FILIARUM ILLUSTRUM materia, idem saxum revolvimus, telamque dudum per textam denuò ordimur. Verùm hæc ipsa tam immensa rerum

ac quæstionum congeries aded has salebras non complanavit, ut rationum confusione magis implicuisse & perplexitatem geminasse, magisq; intulisse scrupulos quam expugnasse videatur.

§. 2.

Nam & aliàs id in Jure usivenit & usivenire necesse est, quoties non ex fontibus suis Jus ducitur; uti in opificiis, quoties sine regulâ opus peragitur. Hinc. etenim hodieq; fervent in Illustribus Familiis de hoc argumento lites quamplurimæ, quales sæpe numero etiam ad Facultatem hanc Viadrinam missas fuisse, relatum accepi à Dn. Præsidente: ex quibus & illud apparuit, quantis studiis ac animis, cùm Partes ipsæ earumque Patroni, tum summi

Λ

mi

2 DISPUTATIO INAUGURALIS. DE RENUNC.
mi & Clarissimi Jurisconsulti inter se in hujus ma-
teriæ areâ conflixerint & etiamnum configant. Quod
tanto promptiorem mihi ausam præbuit, ad Illustria
hujus rei pondera paulo curatius dinumeranda.

§. 3.

Liceat itaque pace doctissimorum Virorum,
qui eam rem magnâ & diligentia & curâ aggressi
sunt, non quidem universam hanc materiam, quod
Disputationis limites longe excederet, sed quædam
saltem, quæ moveri & erui e re videbuntur, evol-
venda seligere.

§. 4.

Receptum igitur usu Imperii dicitur, in Nobi-
lium ac Illustrium Familiis, ut Filiæ renuncient here-
ditati Parentum & Fratrum in favorem masculæ pro-
lis, reservatô sibi Jure auff einen ledigen Anfall. *Ant.
Fab. in Cod. l. 2. t. 3. d. 12. § 24. Besold. Thes. Pract. von Verz
zicht. in quâ renunciacione ac reservatione plura con-
tinentur & miscentur, quæ diversissimæ sunt indolis.*

§. 5.

Primum enim occurrunt in Illustrium Fami-
liis Bona quasi publica, quæ de publico concessa
sunt familiæ, ob officia Reipublicæ, nimirum propter
militiam vel armatam vel togatam. Quorum proinde
duo genera fuere; *Alterum* feuda, quæ regulariter qui-
dem militiæ armatæ causâ data sunt, non tamen so-
lâ : nam ob officia togæ, imprimis aulica, pariter
dari solita sunt : ob fidelitatem scilicet pro bello ac pa-
ce exhibendam Principi & Reipublicæ conf. *Dn. Praef.
Hypomn. Jur. Feud. Tit. 1. §. 2.*

§. 6.

§. 6.

Et hæc quidem prædia feudalia ad prædiorum vestigialium seu Emphyteuticorum similitudinem ferè concepta sunt, nimirum, ut Jus in re, (quod nunc dominium utile vocatur,) atq; inde in rem actio competat; ex formulâ *Rubr. ff. si ager vestigial. id est. Emphyt. PETATUR. Conf. Perill. Lib. Baro. de Bartholdi. de Necesfit. edend. titul. possess. cap. 4. num. 62.* proprietate directâ, quam dominium directum dicimus, Principi ac Republicæ salvâ. 2. F. 23. in f. verb. ut proprietas &c. licet fatendum sit, perexiguum proprietatis istius reservatæ effectum apparere, cum omnis ferè vis domini in accipientem transierit; quod satis arguit vox illa: *PETATUR: in d. Rubr. quæ actionem realem significat; l. 25. princ. l. 28. ff. de Obl. & Act. & hic quidem ratione ipsius rei seu prædii arg. verb. si ager petatur.* Ab his itaque prædiis excludi regulariter foeminas vel ex ipsâ definitione Feudi patet: *d. text. 2. F. 23. verb. si nominatim.* cujus rei rationes plane elegantes exponit *Perill. Dn. Lib. Baro de Bartholdi dict. tract. c. 4. num. 49.* Neque adeo in his renunciatione opus est.

§. 7.

Alterum verò talium Bonorum genus est, quæ & ipsa concessa sunt Viris Illustribus ac Nobilibus bene meritis, ad tuendam Familiæ dignitatem, quam conservari publicè interest. *l. 1. §. 13. ff. de Ventr. Inspec. l. 9. C. d. Question. arg. l. 35. D. de Minor.* Hæc igitur prædia & Bona suâ naturâ fuere Fdeicommissa Familiæ, ad ejus dignitatem splendoremque perennem concessa atque instituta, quæ nec ipsa extra Familiam alienari, nec magis quam Feuda ad

4 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

foeminas transire poterant; quippe quæ nec Familiam nomenque propagabant, nec munerum publicorum, quorum intuitu ac pro meritis, hujusmodi quoque terræ initio concessæ fuerant, erant participes; sed uti militiæ armatæ conditio eas à feudis, ita togatæ ratio ab his alodiis, etiam sine renunciatione, excludit.

§. 8.

Atque hæc sunt prædia illa aviatica vulgò, seu gnetilitia, *Stamm Gübter* / & antiquissimo tempore Francis prædia SALICA dicta, quia Illustrium ac Principum Virorum fuere, qui apud Francos Salicæ seu curiæ publicæ Proceres vel membra erant: *vid. Dn. Præf. Jur. Publ. c. 3. §. 90. 91.* cum Francorum Respublica ante Reges Aristocratica fuerit, Optimatum Comitibus, Curis seu Salis gubernata. Id *Orat. de Leg. Sal. Edit. Heidelb. p. 10.* Unde apud eos Salica fere dicebantur, quæ publica; *d. §. 91.* atque adeò Prædia quoque Illustrium seu Procerum SALICA, siquidem ea tenuerunt publico Beneficio.

§. 9.

Deinde verò, cum sub Regibus Feuda, quæ tum beneficia regi dicta sunt, increbrescerent, atque sub lege fidelitatis & reservato dominio directo darentur, *sup. §. 3. 4* reliquæ terræ Illustrium *alodia* appellata sunt, quasi sine lege fidelitatis data; *Stamm Gübter.* Unde duo fuere genera bonorum Illustrium: Feuda & Allodia. Quod ut scitè, ita verisimè sic expressit *Beat. Rhenanus; Nobiles ornabantur beneficiis Regis, (seu Feudis) & allodiis.* Ubi & hæc allodia, perinde ac Feuda, à Familiâ fuisse inseparabilia ait, adeò ut inde nomen allodii, quasi *anledt / ductum* existimet. *Vid.*

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. §

Vid. Beat. Rhenan. Reg. Germ. L. 2. p. m. 169. conf. Hypomnem. Feudal. tit. 1. §. 4. quæ etiam apprimè probat Joach. Vadian. ap. Goldast. Alam. Ant. Tom. II. Part. 1. in princ. fol. 1.

§. 10.

Quam in rem notabile est pervetustum illud Instrumentum, quod exhibet Joh. Tilius de *Rebus Gallic. Rubr. de Filiab. Franc.* his verbis: *Hac appellatione (terræ Salicæ) Veteres usos diu fuisse constat ex Instrumento Agolismensis cujusdam Archi-Diaconi, facto 1231. ubi hæc habentur: Cui dedit suum allaudinm vel hereditatem Salicam ibi nominatam, in agro Santonum sitam. qui populus est Galliæ Aremoricæ, Strab. L. 4. c. 13. §. 14. & Plinio liber dicitur. Hist. nat. L. 4. c. 19. Neque verò hujusmodi mentio tantum fit in Codice de Legibus Salicis; tit. 62. §. fin. sed & in aliorum popnlorum & Provinciarū Legibus, uti in Legibus Ripuariorum, tit. 56. §. ult. & Angliorum: tit. 6. princ. in quibus omnibus notandum, quod semper Lex illa de terrâ Salicâ, quæ in d. t. 36. Aviatice hereditas dicitur, veniat sub Rubr. de ALLODIBUS. Quod & observavit Joh. Tilius. d. loc. ubi addit: *Idem Legis (Salicæ) caput aliis Legibus continetur, quæ Ripuariæ dictæ sunt, ubi terra Salica exponitur. conf. d. Orat. de Leg. Salic. p. 14.**

§. 11.

Quin & statim subjungit Joh. Tilius d. loc. *Legem Salicam pro subditis tantum conscriptam esse. Quod & colligitur Jure Feudali ex 2. F. 29. ubi Lex Salica dicitur, quæ de eorundem Illustrium nuptiis & Filiorum successione agit. Etenim prædia Salica vetustiora sunt Feudis; quin jam ante Reges fuere: quod & ex præfatione Salicæ Legis colligi potest, cui hi-*

A 3

storiæ

6 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

storix fides tribuenda donec aliud ostensum fuerit. Sed præter hæc, jure etiam communi jam hujusmodi bona generi ac familiæ innexa ac nomini tributa fuisse constat, scil. fideicommissa Familix, *Stamm Güter*, seu Familiaria. *l. 77. §. 11. & 12. D. de Legat. 2. l. 38. §. 7. D. de Legat. 3. Nov. 159. Præf. l. 3. D. de Interd. & Rg. leg.* At feuda hoc jure plane incognita fuere.

§. 12.

Non tantum autem ab suâ origine bonâ hæc Familiæ coherent, quod non potest nisi per modum Fideicommissi fieri, sed & ipsi Patres Familias nobiles & Illustres suis dispositionibus & pactis prospexere familiis suis, ne prædia, maximè avita, inde divellerentur, præcipuè ne splendor, dignitas, ac potentia earum quæ sine hujusmodi opibus consistere plura agendi locus. conf. *Disp. de Ord. Succed. fam. Illustr. in Territ. Sect. 2. §. 8. & Sect. 3. §. 12.*

§. 13.

OMNIA itaque hæc Bona frustra hætenus in Renunciationem Fœminarum deducuntur, cum ipso jure illæ inde exclusæ sint. Enimvero, quæ fieri solent renunciationes ratione horum bonorum, vim habent majoris & abundantis cautelæ. Neque adèò quod ex parte Galliæ in causa Aurelianensi tentatum novimus, inferri ex istâ renunciatione potest; **FILIAS CAPACES ESSE, CUM ALIAS NON OPUS ESSET EARUM RENUNCIATIONE.** Ea enim renunciatio non ex necessitate accedit, sed ex studio quodam arbitrioque majoris securitatis; uti ex eo, quod stipulatio validis quoq; contractibus adjicitur, non sequitur, ex contractibus obligationem validam non esse.

§. 14.

§. 14.

Etsi vero hæ renunciationes ita majoris cautelæ ergo sustineri possint, non tamen ullo sensu reservationes, auff den ledigen Zufall / prædictis bonis validè addi poterunt, quia morte possessoris Jus agnatis maculis proximis ex providentiâ & Jure Majorum quæsitum est, quod pactis vel dispositionibus privatorum auferri iis nequit: *l. 27. §. 4. D. de Pact. &c.* eaq; est horum bonorum conditio, ut de iis, quippe fideicommissis familiæ, non magis quam de feudis, disponi, atque à familiâ abalienari ea queant; nam & in iis æquè ut in feudis, quæ & ipsa sunt fideicommissa familiæ, non succeditur beneficio novissimè defuncti, sed beneficio legis & generis. *d. l. 3. D. de Interd. & releg.* Atque hoc primum prænotandum fuit. *vid. Diss. de Ord. succed. Fœmin. Illustr. in Territ. Sect. 2.*

§. 15.

Alterum est, quod renunciatione tota hereditas in perpetuum abdicetur, etsi fiat favore stirpis masculæ, idque expresse addatur; adeo ut ad semel renunciatam non detur Regressus: *l. 4. C. de Repud. hered. l. 60. f. D. de Acquir. hered.* Etsi enim repudiari hereditas tantum delata possit, *l. 94. D. eod.* non autem renunciari futuræ, *l. f. D. de Suis & Legit. l. 3. C. de Collat.* tamen, cum ex Jure Canonico renunciatio, saltem jurata, recepta foro sit, *c. 2. de Pact. in 6.* non minus eâ, quam repudiatione hereditas in perpetuum amittitur. Nimisque abutuntur eâ ratione & regulâ, quod deficiente prolo masculâ impedimentum filiarum sublatum sit; & limitata causâ limitatum producat effectum: *de quâ vid. Klock. Tom. 3. conf. 106. n. 25.* Fallit enim illa in causâ impulsivâ, quâ cessante non ces-

8 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

cesfat dispositio generalis, cui illa occasionem dedit: uti ob impudentiam Carfanix, foeminae postulare generaliter prohibita sunt, etsi modesta. *l. 1. §. 5. D. de Postul.* Nec qui adventu hostium excitatus, urbem muris ac vallo circumdedit, pulso hoste opera statim demolitur. Neque aded id a Jure communi est, quod filia, quae olim renunciavit favore masculorum, his deficientibus vetera sua Jura repetere posse dicitur, quae dudum in genere ejuravit. *arg. l. 4. C. de Pact. l. 57. §. 1. D. de Procur. l. 11. C. de Reb. cred.*

§. 16.

Tertium est, quod, licet ulterius renunciatio limitetur, addita clausula: *bis zum ledigen Anfall* / nondum inde inferri possit, filias has, quae semel renunciarunt, post masculos etiam tum successuras, cum hi proximiores heredes, quin proprias filias reliquerint, aut testamento alios heredes fecerint: Nondum enim existit eventus *eines ledigen Anfalls* / ubi existunt defuncti heredes proximiores ex lege, vel extestamento; nec dici potest, vacare bona defuncti, qui justum heredem reliquit. Tum ergo demum ex norma dispositionis existeret casus reservatus, cum masculorum ultimus decedit ab intestato, nullo alio herede proximiore relicto; quia tum demum foeminis ejus vacat hereditas: operaturque tum clausula, *bis zum ledigen Anfall* / ne in posterum filiae cogantur amplius dote sola esse contentae, sed in universa defuncti cognati bona, quorum foeminae jure capaces sunt, succedant, atque in eam hereditatem una cum fratribus quoque concurrant.

§. 17.

§. 17.

Unde *Quarto*, traditum est disertissimo Jure certaque ratione, ultimum masculum & fideicommissi familiae possessorem libere de rebus disponere ac testari posse, extincto jam fideicommissio: *l. 77. §. 27. f. l. 78. §. pen. D. de Leg. 2.* cum is non amplius gravatus, nec aliis restituere jussus sit. Illud enim vanissimum omnium commentum est, ultimum possessorem masculum tacito fidei-commissio rogatum intelligi, ut post mortem suam restituat hæreditatem foeminis, quæ renunciaverant. Quod nec Jure, nec ratione probatur, & pugnat directo cum iis quæ demonstrata jam sunt.

§. 18.

Verum ratio horum conturbata videtur cum hominum interpretationibus, tum familiarum studiis. Etenim extinctis quocumque masculis omnes Foeminae, quæ renunciarunt auf einen ledigen Anfall/ hoc quasi classico expegefactæ, provocant ad hereditem cui olim renunciarant. Earum verò haud modicus aliquando concurrat numerus, si diu stetit stirps mascula, & interim longa serie plures foeminarum vel ex foeminis natorum gradus propagati sunt, quæ favore masculorum renunciarunt quidem hereditati, sed in prædictum eventum eam reservarunt. Quo proinde existente, quælibet earum hereditatem suorum Parentum & Fratrum, quin & illata matris suæ, sæpe & illa bona reperunt, ad quæ vel nunquam, vel nondum adspirare possunt.

§. 19.

Hoc vero perquam luctuosum videtur Nobilibus Familiis, præsertim novissimi masculi, si quam

reliquerit, Filia; quæ quasi victima familiae relinquatur, & veluti concitato quodam Creditricium concursu omnium exactionibus exposita est. Quò evenire potest, & saepe quoque factum fuisse ex Actis ad Facultatem Viadrinam transmisis abunde patuit, ut unica Filia agnata, locupletissimo Patre genita, omnibus prope generis ac familiae ornamentis, Parentibus masculis ordine naturæ ac legis in se derivatis, sive maximâ eorum parte, nudaretur; eaque in extraneas jam familias in quas denuptæ sunt Forminæ cognatæ remotiores, migraverint ac transierint. Unde cum immensæ & difficillimæ, tum in tricatisimæ ac pretiosissimæ lites, non modo cum filiabus relictis, sed & inter cæteras invicem, maximè ob facti circumstantiarum ignorationem, quarum memoriam veritas saepe delevit, oriri solent, experientiâ teste. Ut adeò, quod tamen salvo omnium iudicio dictum esto, longè coniunctius Nobilibus Familiis fore videatur, si ex ratione Juris communis Filia relictæ cæteris præferrentur, & hæc invicem ordine legitimo succederent, uti fieret, nisi Parentes Filiarum magis, quàm Familia studio ducerentur, cujus tamen splendoris conservatione totiùs posteritatis salus continetur. Quo facto Jus planum foret & tot variae sumtuosissimæque lites conticescerent.

§. 20.

Aliquando tamen adeo studium Filiarum prævalet, ut non contentæ hac clausula: *bis zum leibigen Anfall* / quæ dubia videtur, & alium sensum inferre possit, alias addant reservationis formulas, quæ in disceptationem venire non possunt, v. gr. *Dasß Sie nach Abgang des männlichen Stammes wieder*

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRIORUM. II

rum in Ihr völliges Recht als unverziegene Töchter ein-
treten / und Ihr Erb Recht / als ob Sie Sich dessen nie
verziehen hätten / vorbehalten haben wollen / vel simil.

§. 21.

Igitur de hac clausulâ, biß zum ledigen Anfall /
vel prædictâ adjectione auctâ & explicatâ, vel in e-
undem sensum abusu communi receptâ, ejusque fi-
nibus, prolixissima contentio est; tot jam tractati-
bus integris agitata, ut Autores illi in plura volu-
mina condensati atque compacti, & magis quaesti-
onum mole res involuta quam explicata fuerit. Cum
igitur nulla succinctior ac solidior in Juris perinde,
ac ceteris scientiis ratio sit, quam si ad certâ regulâ
fontem res deducatur, id paucis tentabimus:

§. 22.

Duo itaque sunt hujus propositæ materiæ capi-
ta: RENUNCIATIO HEREDITATIS, & RENUNCI-
ATÆ in certum eventum biß auff einen ledigen An-
fall / RESERVATIO. De Renunciatione constat,
eam Jure Civili irritam esse; quod meri juris ci-
vilis esse, ostendit *Disp. sub Dn. Præsido hic habita.*
de Pot. capt. mort. Sect. 3. §. 4. Unde & Jure Canonico sub-
sistit, si jurata sit: *c. 2. de pact. in 6.* quia eô jure fir-
matur actus solo jure civili prohibitus accedente
juramento *arg. c. 28. X. de jurejur. Ec.* Neque ab hac
regulâ usu receditur, nec Jure Sax. Electorali, sed
solo communi. *Moller. L. 2. Semestr. c. 9. Carpz. part. 2. Const.*
35. Def. 6. & seqq.

§. 23.

Verum in Illustrium ac Nobilium, imprimis
Immediatorum, familiis, etiam sine jurejurando va-
lere

B 2

lere

lere renunciaciones Filiarum Illustrium verius vide-
tur: cum in iis causa Juris Canonici, scilicet, quod
actus Jure Civili prohibitus sit, cesset. *Hartm. Pift.*
P. 4. Qv. 6. n. 40. Non enim illæ hoc casu sunt prohibita;
sed consuetudine communi, quæ pro lege est compro-
bata, adeoque sine vinculo isto canonum validæ & obli-
gatoriæ, ex illo Pratoris edicto: *Paçta, que non sunt*
adversus leges &c. (quibus & consuetudines inveteratæ
continentur *l. 32. §. 1. D. de Legib.*) *servanda esse. l. 7. §. 7.*
D. de Paçt. Idque usu quoque passim obtinere, & jura-
mentum non ad validitatem actus, sed tantum pro
majore securitate addi, testantur *Mev. Part. 3. Dec. 270.*
Henr. Breul. de Renunciat. caus. 3. cap. 6. 7. & 3. idemque
eâdem ratione pluribus confirmat Autor *Responsis*
quod exhibet *Schilter. Tract. de Renunciat. tom. 2. pag. 58.*
n. 64. & multis seqq. Herm. Vultej. Conf. Marburg. Vol. 4.
conf. 195. & ibi alleg. Brunnem. ad. l. fin. n. 5. D. De Suis & Le-
git. Leucht. Addit. ad Dalner. c. 4. in f. apud Schilter. d.
tom. 2. pag. 20. Frommann. Dissert. de Exist. condit. paçt. renunc.
ber. th. 42. in fin. Schilter. d. Tract. de Renunc. tom. 1. in Præfat.
n. 9. 10. 11. Nam & ex eâdem causâ renunciatio here-
ditatis delatæ generaliter valet sine jurejurando,
quia cessat prohibitio Juris Civilis. *Vultej. conf. Marburg.*
Vol. 1. conf. 17. n. 104. & Vol. 4. conf. 30. num. 282. Uti & pari
ratione valet consentientibus iis quorum est hereditas
d. conf. 30. num. 192.

§. 24

Id vero ambigua maximè quaestionis est, an Fi-
liæ etiam invitæ compelli possint, ut dote congruâ
acceptâ hereditati renuncient, vel pro renuncianti-
bus habeantur? Equidem consuetudine receptum
esse, ut filia nobiles renuncient, in expedito est, at-
que

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 13

que in id fere unanimia omnium suffragia conspirant. *Ertel. Observ. Equestr. Observ. 13. princ. & Obs. 47. princ. Finsterov. Practicar. Observ. L. 2. Observ. 104. n. 8. & ibi alleg.* Verùm an inde sequatur, filias etiam cogi posse ad renunciandum, non æquè liquet. Etsi vero id maxime in causis liberæ Imperii nobilitatis agitari soleat; tamen ipsa ab hoc ILLUSTRICOLLEGIÒ edita testimonia sibi non conveniunt. Enim vero exiit tale testimonium publicum *Geislingæ d. 12. Febr. 1653.* quo consuetudo illa asseritur, itque exhibetur *ap. Schilter. d. tract. de Renunciat. tom. 2. p. 20.* Verùm ei derogatum dicitur aliis literis, quorundam Nobilium nomine, *d. 19. Jun. 1711.* editis, quibus contradicitur superiori, & negatur illud subscriptionibus perfectum esse. Pariter proditum est *Fridebergæ Mens. Octobr. 1679.* testimonium nobilitatis Rhenensis, in causa Illustri; cui *Mense Febr. 1697.* aliud in eadem causâ oppositum fuit.

§. 25.

Cæterum in primis illis literis, Anno 1653. editis duo continentur: Primum enim testantur de inveteratâ consuetudine, quod Filia renunciant; Deinde statutum faciunt, ut Filia ipso Juro pro renunciatis habeantur. Posterius imprimis impugnatur in sequentibus literis, ex communis consensus & subscriptionum defectu. Et hodie adhuc in dubitationem vocatur, an tale statutum fieri possit? *Ertel. d. Observ. 13. per tot.* Verum id non derogat priori capiti, quo de antiquâ renunciandi consuetudine testantur: sed illud tamen non definit Quæstionem: An filia etiam cogi possint, si nolint?

§ 26.

In tantâ concertatione primùm, præter feuda, excipimus bona illa avita seu Salica, Stamm Güter/ & Fidei commissa Familiæ, in quæ succedendi jus Fœminis non est, præsertim, quibus Jurisdictio cohæret. Iis ergo vel renunciant, vel, si nolint, habentur pro renunciatis, vel etiam citra renunciationem inde exclusæ sunt, de quo jam actum est *supr. §. 7. & seqq.* Atq; in his adeo bonis renunciationem non est nisi abundans cautela. *supr. §. 13. seqq.* Et hujus veteris Juris Salici vestigia apud Angelios quoque & Thuringios, quin & apud Saxones existisse tradit *Heig. L. 1. q. 8. n. 66. qui & n. 68 & seqq.* inde originem Geradarum ducit. Etsi autem horum bonorum jus sensim multorum locorum usu vel abusu valde imminutum sit, & hodie pluribus locis etiam Filias Nobilium post Masculos ad ea admitti consueverit, (num è Republicâ? jam mittimus) videndum tamen quid rei sit.

§ 27.

Enimvero illorum hominum manifestum & gravissimum errorem esse existimamus, qui hæc bona cum rebus privatis planè confundunt, & Filias ab illis quoque nullo alio jure, quàm renunciatione, excludunt, atque ita promiscuum in utrisque jus statuunt. Inprimis enim id inter omnes constat, in alodiis illis Nobilium, den Stamm Gütern/ non concurrere fœminas cum masculis, si extent: Etsi igitur renunciare nolint, tamen ab his bonis exclusæ sunt, adeo ut nec legitimam inde masculis detrahere queant, certumque adeo sit, separata illa esse ab hereditatibus privatis, in quibus nullo sexus discrimine

ET RESERVAT. FOEMINARI ILLUSTRUM. 15

ne succeditur; nec sequi vulgarem rerum hereditariarum rationem.

§. 28.

Pariter eximium id est horum bonorum, quod extra Familiam, cui conservanda & ornanda concessa vel quaesita sunt, alienari non possint; adeo ut vulgò inde *Alodia* dici, putentur, quod Familia affixa & quasi agglutinata sint. *supr. §. 9. Vadian. ap. Goldast. Alam. Antonom. II. part. 1. fol. 1.*

§. 29.

Unde verissima illa sunt fideicommissa Familias in quibus perinde ut in Fendis, succeditur jure Majorum. Quo sensu & Stamm, Gühter dicuntur, quia à stirpe non abeunt. His igitur aliisque effectibus constat, hæc bona in pluribus indolem pristinam obtinere, & nondum verè esse in naturam rerum hereditiarum, de quibus pro lubitu disponi, quaque liberè alienari possunt, in quibus quoque promiscuè succeditur, & de quibus jura Legitimæ aliaque legibus statuta atque introducta sunt.

§. 30.

Ut igitur de his certi aliquid statu possit, nec incerto jure ea fluctuare, ac indecisa relinqui necesse sit; ea maxime regula custodienda erit: In his bonis jus olim de iis constitutum adhuc obtinere, quatenus non apparet aut doceri poterit, mutatum esse. *per l. 27. princ. C. d. Testam. l. 32. §. fin. C. de Appellat.*

§. 31.

Inde verò hæc quasi consecraria inferimus: I. Filias, quantum ad hæc bona, extantibus masculis, vel teneri renunciare, vel, etià non renunciare ab
ho-

16 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

horum bonorum successione excludi. Hanc ergo renunciationem non esse arbitrariam, nec à confensu vel voluntate Filiarum, quæ ita vix unquam renunciarent, pendere; sed juris & necessitatis esse. Quod si autem consuetudo allegetur in contrarium, eam plenè probandam esse, liquet.

§. 32.

II. Extinctis masculis fœminas in hæc bona non succedere ex clausula reservatoriâ juris sui, *Auff einen ledigen Anfall*: Cum enim extantibus adhuc masculis nullum jus succedendi habuerint, nullum quoque reservare sibi potuerunt; quia, quod non est, nec reservari potest: *de quo inf.* sed tum ideò succedunt novissimo masculo, quia ejus morte expiravit fideicommissum; *supr. §. 12.* adeoque, nisi alia adhuc ratio fœminis obstet, *vid. infr. §. 36. seqq.* patet jam ipsi via intestati, ejusque ordo.

§. 33.

Hinc III. Si novissimè defunctus masculus Filiam reliquerit & Sorores seu alias Cognatas collaterales, quæ renunciarunt cum clausula: *bis auff einen ledigen Anfall*/ has neutiquam in hæc bona succedere, nec de harum successione quari posse extante Filiâ, quia in his bonis succeditur ultimo defuncto ex lege; non majoribus ex pacto: *per §. præced.* Intestati autem ordine Filia excludit collaterales Fœminas: etsi in bonis cœteris, merè hereditariis & privatis, quæ tempore renunciationis exstiterent, & in quæ etiam ipsæ, si iis non renunciaissent, tum successuræ fuissent, alia ratio sit; in iis enim existente casu etiam Illæ cum Filiâ concurrunt & in jus pristinum regrediuntur, omnesque ex illo Parente ortæ Fœminæ, quocun-

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRIMUM. 17

cunquę sint gradu, pro modo suo in partem admittuntur. *de quo infr.*

§. 34.

Supereſt igitur IV. ut videamus: An hoc caſu filia, aut eã non exiſtente proximã cognatã in hæc bona, à quibus etiam ſine renunciatione excluſã, poſt maſculos ſuccedant? quod præcipuã Quæſtionis eſt. Equidem ſi ad vetuſtiſſima tempora reſpicimus, vix dubitari poteſt, quin Germani æquẽ ac Romani Fœminas à Republicã omniq̃ Jurisdictione, ac terris quã cum aliquã dignitate vel poteſtate eſſent, ipſo Gentium Jure excluſerint, cum notiſſimã Lege Salicã, quã inter ſcriptas Germaniã Leges antiquiſſima creditur, caput hoc exerte relatũ & confirmatum, atque inde aliã Germaniã Gentes id ſuum quoque jus fecerint, ut patet apud *Lindebrogium*, ex Legibus Angeliorum & Werinorum ſeu Thuringorum *tit. 6. §. 1.* & Saxonum *tit. 7. §. 1.* Verũ paulatim id in quibusdam populis ita temperatum fuit, ut Maſculis extinãtis Filia quoque ſuccedere poſſent; quod quouſque receptum ſit, haud facile eſt definitũ, & variat maximẽ id Jus locis & ſententiis.

§. 35.

Ut ergo ex normã §. 30. *ſupr.* certi quid definiri poſſit, inprimis notandum, hæc quoque bona Salica dũm generum eſſe. *Alia* privata, quã quidem Familiã Illuſtri adhærent, ſed ob privatas familiã rationes; adeoque tantũ ſunt inſtar Fidei commiſſorum Familiã, de quibus deinceps agemus. §. 44. *ſeqq.* *Alia* autem publica, quibus annexa eſt Jurisdictione & magiſtratus, à quibus fœminã non ſaltem lege aliquã Salicã, vel aliã vetuſtã, ſed commu-
C ni

18 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

ni, quin ipso Naturæ & Gentium Jure, ab omni vetustatis ævo, apud omnes Gentes, in perpetuum constanter exclusæ fuere: & à quibus ergo exclusæ adhuc intelligi debent, etiam citra renunciationem, nisi evidenter probetur, justâ lege eas specialiter post masculos admittas esse. Quod jam paulo plenius excutiendum, & in primis cavendum est, ne, quod prono lapsu fieri potest, pro justâ & legali successione Fœminarum accipiatur, quæ talis non est, etfi falsò appareat.

§. 36.

Enimvero ex eo quod Fœminæ sapius in hæc bona, quin & in Principatus & Regna successerint, nequicquam sequitur, Filiarum successiones in iis receptas aut statutas fuisse; nimiumque à vero aberrant, qui ab antiquissimis istis Gloriosissimarum Reginarum exemplis Jus aliquod fœmineæ successio- nis ducunt. Fuere enim Regina ista non Filia Regis defuncti, nec Cognata ejus, proxima, sed uxores, aliunde nuptiis adscitæ, quarum nulla utique successio fuit in Regnum Mariti. Quin & Liberi ipsis Masculi extitere ex Maritis geniti, & indubitati aded Regni heredes, sed propter ætatem sub maternâ tutelâ. Uti Matres ergo & Tutrices rem filiorum gessere; sed tanta earum indoles heroica fuit, ut, cum Regni quoque curam susciperent, facile admiratione virtutis Iphis id permissum, quin & mortuo Filio vel pubere factò, continuata potestas vi vel sponte fuerit. Tales enim fuere Semiramis Babylonica, de qua Justin. L. 1. c. 1. & 2. ubi notanter addit, eam sexum mentiam fuisse; nempe ex rationibus Juris G. quas allegavimus. add. Cl. Salmas. not. ad Histor. August.

223.

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 19

223. cui geminum est quod Gramond. habet p. 4. seqq. ad Ann. 1610. ibi: ne Condens in Galliam redux, prævaleret. Tomyris Massagetica, Justin. L. 1. c. 8. Scytharum Regina, Frontino Tamyris 2. 5. conf. Jornand. in Getic. c. 10. Valer. Max. IX. 10. Herod. T. 207. Lucian, in Cbaront. eamque Justin. d. 1. adolescentuli Filii & rei militaris ignari, utricem perhibet; Zenobia Palmyrena. quæ Odenati. Regis apud Palmyrenos, Viri fortissimi, Uxor, Græcæ & Latine doctissima, Marito demum caso Orientis & Ægypti Imperium diu rexit, nec muliebriter, sed eâ cum laude Regentis explevit partes, ut omnium Judicio virago melius, quam Princeps mulierosus (hic erat Gallienus A. C. 269.) Imperio potiretur; omnibus ipsa expeditionibus galeata interfuit, præliisque victrix excessit, ab Aureliano Imp. tandem victa & in triumpho ducta, Romæ in summo honore consenuit. Candace Æthyopica: quæ plures memorantur. Vid. Strab. lib. 17. cap. 14. Luc. II. 31. II. Paralip. c. 9. Act. Apostol. VII. 26. conf. Anonym. doctiss. Continuat. ad Puffend. Hist. Idiomatico Anglico c. 6. §. 3. add. Plin. Hist. Nat. L. 7. Teuta Illyrica: Polyb. lib. 2. Hist. c. 4. Amalafventa Gothica: de eâ Platin. in Agapet. & Job. I. Margaretha Danica. de quâ Georg. Horn. Orb. Polit. p. m. 94. & aliarum plurimarum. Quæ tanta mulierum nomina, quarum tam pervagata per orbem terrarum gloria est, nullum aded fœminæ successione exemplum suggerunt, neque ab istarum mulierum ætatibus, cum a Scythicis Amazonum rebus, vel (ut Straboni placet) fabulis (quæ tamen nec ipsæ huc quadrant,) discesseris, nullum congruum successione fœminæ in Bonæ Reip. exemplum arcessi posse videtur. Nam & Margaretha Danica Norvegi Regis vidua fuit, atq; ex eo Filium Olanum habuit, & reliqua duo Regna Daniæ & Sve-

20 DISPUTATIO INAUGURALIS. DE RENUNC.
ciæ tum voluntate & electione deferabantur *vid. Joh. Meursius. Histor. Danic. Part. 2. L. 4. fol. 93.* ubi refert Eam, etsi Fœminam, aliis 5. liberis natu majoribus prælatam, nullo antea exemplo Regni in Daniâ muliebris, in folio Patris collocatam. & *fol. 94.* Ei & curam ætatis, & regni Filii commissam præcipue postquam Albertum Sveciæ Regem ingenti prælio victum cepisset Regnumque ejurare cœgisset. *conf. Georg. Horn. in Orb. Imper. p. m. 367.* Adeo, ut ab omni antiquitatis memoriâ nullum vestigium talis successione fœminarum in bona Reipublicæ, quibus cohæret Jurisdictio aut Magistratus, qualem nunc quærimus, appareat. Quam & insignes illorum temporum Poëtæ sententiam foverunt docueruntque: Sic Menander. *γυναικὶ δ' ἀρχὴν ἔδιδωκεν ἡ Φύσις,* & elegantiss. de Romanorum ævo, uti solet, id comprobat Tac. *d. M. G. c. 45.* cum refert & improbat, *quod in Sitionum Gentibus fœmina quoque dominetur: in tantum, addit, non modo à libertate, sed etiam à servitute degenerant*

§. 37.

Interest igitur, ut demonstretur, ex quibus causis, quousque, & quibus gradibus illa paulatim inoleverit. Causas cur fœminæ, etsi ab omni aliâ Republicâ, ejusque muniis, ubique Gentium, semper exclusæ fuerint, in Regnis tamen ac Principatibus admitti aliquando cœperint, duas maximè fuisse existimamus. *Prima* fuit, ut evitentur ingentes illæ turbarum procellæ, quibus Respubl. concutitur, atque in summum sæpe discrimen extinctis masculis, adducitur, dum Procures studiis inter se dimicant, & cum invicem subjici, tum extraneo parère perinde

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 21

inde fastidiunt. *Vid. Tac. II. Hist. c. 20. cujus rei exemplum est apud Loccen. Hist. Svec. L. 3. c. ult. in fin.* Huic malo proinde ac periculo promptissimum remedium est, si, cum foemina saltem Regii sanguinis superat, Illa, vel ejus Maritus, aut Masculus ex eâ natus eligatur. *vid. Dn. Præs. de Jur. Publ. c. 7. §. 16.*

§. 38.

*Altera causa est in meritis Illustris Familiæ, in cujus gratiam extinctis masculis superstiti Filiæ, vel, si sexus obstet, Ipsius Filio aut marito quandoque denuò concedi solet, vel beneficio aut affectu Domini, vel voluntate Populi aut Eligentium. Ita, etsi nulla res magis pugnet cum conditione sexus foeminei, quam Electoratus & Archiofficia Imperii, ipseque Palatii Regni Præsidentatus; certumque plane sit, Foeminas nunquã in hæc munia succedere, tamen mortuo sine liberis masculis Hermanno, Comite Palatii Rhenensis, cujus Filia nupserat Conrado Barbarossæ Fratri, huic cessit Electoratus & Comitatus Palatii Rheni; & illo quoque sine prole masculâ extincto, ipsius Genero, Henrico Saxoni, & pariter post hujus obitum, nullis relictis masculis, Ottoni Illustri, cui Henrici Filia nupserat, & à quo descendunt hodie omnes Serenissimi Principes Palatini, & Duces Bavarix. Atque ita contigit, ut Electoratus, Comitatus Palatii Regni, & Archiofficiu Dapiferiæ, per tres ordine filias & eorum maritos propagata fuerint. *conf. Radevic. de Gest. Frider. L. 1. c. 25. & 34. Kyriand. ap. Freher. Orig. p. 1. c. 11. Albert. Stadens. ad ann. 1194.* Non utique Jure Successionis: ut MINISTRI GALLICI in Lite inter Serenissimas Familias, Palatinam & Aurelianensem contra evidentiam rei, existimabant.*

C 3

bant.

22 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

bant, sed beneficio Cæsaris. Pariter, vacante Electoratu Saxonico morte Magni, de eo etiam certabant Henricus superbus & Albertus Ursus, quod ejus duas ex filiâ neptes duxissent. *vid. dict. Jus Publ. c. 7. §. fm.*

§. 39.

Atque hoc in Feudis quoque licitum & non insolitum fuisse, colligitur ex *I. F. 14. in verb. Si Dominus Filia dare voluerit, propter servitia & amorem Patris, non revocentur ab ullo ex Parentibus suis.* Et verum ergo est, quod ait Breulæus, de *Renunc. Filiar. Caus. 2. cap. 6. n. 5.* fieri posse novam concessionem Filia, vel in favorem Parentum, vel mariti seu Sponsi. Idemque aded est in Allodiis illis seu prædiis Salicis, vel avaticis, ut vocant, quibus Jurisdictiones, aut Jura publica Magistratus inhærent, & quorum aded, etiam citra renunciationem, Fœminæ incapaces sunt, nisi vel à Principe, vel voluntate Populi ipsis successio permessa fuerit.

§. 40.

Cœterum, hoc ipsum, quod ita gratiæ, favoris & affectus fuit, aliquando in necessitatem raptum, & quasi pro merito assertum, aut pro jure, etsi non esse constaret, usurpatum est, uti modo apparuit exemplo Henrici Superbi, & Alberti Ursi. *supr. §. 38. in fm.* Et refert Aventinus, *Annal. Boj. Lib. 5. fol. 331.* circa tempora Henrici IV. occasione ætatis ipsius, Nobiles pro arbitrio sibi arrogare Jura cœpisse, & deinde quasi justâ usucapione & consuetudine quæsitâ defendisse, idque libertatem avitam, & Jus Equestre dixisse. Hæc ergo discernenda sunt à Jure, legitima consuetudine justisque modis quæsitâ. Quod utut

utut facti, & oppido lubricum saepe sit, id tamen certò semper tenendum, quod probari necesse sit. supr. §. 28.

§. 41.

Tale Alodium fuit olim Comitatus Hollandiæ; quæ pars fuit antiqui illius Regni Frisici. Idemque jaçtatur de Comitatu Hannoniæ, quod non recognoscatur, nisi à DEO & SOLE. *Gudelm. de Feud. Part. I. cap. 3. §. 9.* unde quidam in eo exemplum Feudi Solis ponunt. *Dn. Eiben. de Feud. cap. 6. §. 7.* Horum Comes Wilhelmus obiit Anno 1345. sine Liberis, relictis Sororibus, quarum Major nupta fuit Ludovico Bavaro. Hunc ergo refert Author *Magni Chron. Belg. fol. 303.* in Conventu Principum Regni decernendum proposuisse, quid de Successione Comitatus Hollandiæ æquum videretur? & decretum fuisse; Vacare Eum Imperio; Inde Imperatorem eum donasse Uxori, quæ erat Germana defuncti Comitis: Hanc itaque possessione ejus apprehensâ eum commendasse Filio suo Wilhelmo. Hinc, cum Filius mortuo Imperatore contenderet, Comitatus hos ad Imperium devolutos fuisse, se verò Imperatoris Filium, eoque heredem esse; Mater vero, quicquid Filius Juris haberet, non ex vigore Imperii esse, sed ratione Matris, Comitatum heredis; natum inde est funestum & impium bellum inter Matrem & Filium, adeò, ut pugna navali decertarent, quâ mater victa transegit cum filio, ut ad dies vitæ Hanoniam teneret; sed Hollandiâ Seelandiâ & Frisiâ cederet Filio. *Auth. Chron. Belg.*

S. 42.

De eâdem re memorat *Alb. Argent. in Chron. apud Urstif. part. 2. ad Ann. 1346. fol. 135.* mortuo Comite cum populi istorû Comitatuû decrevissent, Imperatricem & unum de Filiis Ipsius accipere in Dominos; Eâ cum Filio novenni eo profectâ, Imperatorem (cum Uxoris reditum urgeret, Populi vero senioresem ejus Filium sibi Dominum esse vellent) misisse Filium Wilhelmum. Is vero est, cum quo mater deinde prædictum bellum nefandum gesit.

S. 43.

Sed & jam ante ita defecerat in Comitatu Hollandiæ stirps mascula, Johanne Comite sine Liberis mortuo & refert *Idem Alb. Argent. d. tract. fol. 111.* eâ morte Comitatus Hollandiæ & Seelandiæ vacasse Imperio; & cum Johannes Comes Hannoniæ, qui cognatus erat, eos occupasset, Albertum I. Imperatorem cum validâ manu in Belgium expeditionem suscepisse, ut vindicaret eos Imperio; sed persuasum ab Uxore Comitis Clivensis, agnatâ sua, quasi omnes Principes Belgii in eum conspirassent, metu recessisse. Quod idem relatum, & Alberto exprobratum Spira fuit anno sequenti, cum auxilium ab Urbe requireret adversus Electores Ecclesiasticos ad vindicanda Imperio vectigalia Rheni: Cum enim eâ de re consultaretur in Senatu Spirensi, recensuit Consul hoc factum, quòd, cum superiore anno, Comitatus prædicti vacassent Imperio, & Imperator cum exercitu Eos asserere debuisset, ille ad prædictum consprationis nuncium adeò timore correptus fuerit, ut clam suis affugerit è castris & exercitum revocaverit: notatâqve inde ejus inconstantia animi, sen-

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 25

sententiam dixit, non tutum esse, auxilium ei adversus Electores polliceri. *Lehm. Chron. Spirens. Lib. 7. c. 3.*

§. 44.

Quibus exemplis apparet, visum decretumque fuisse, ejusmodi Allodia, extinctis masculis, Imperio vacare; sed, si ex fœmineâ saltem cognatione Proximi superfuerint, sapius vel beneficio Principis, vel voluntate populi, vel de facto quoque, successione ad superstites fœminas, vel per fœminas proximè cognatos pervenisse. Quò & apprimè confirmantur cum ea, quæ de causis successione fœminarum in hæc bona tradita sunt *supr. §. 35. & seqq.* tum quod §. 13. 26. & 29. 30. dictum est, Filias, etsi nolint renunciare, ab his tamen bonis excludi, & renunciationem, si fiat, saltem majoris cautelæ loco esse.

§. 45.

Hic itaque evidenter probandum esset, hæc quoque bona Salica seu Alodia, quæ cum imperio & potestate sunt, legali consuetudine ita abjecta esse in censum rerum privatarum, ut Fœminæ, nisi ultro renunciaverint, Jus in ea, in eventum mortis masculorum (nam iis quoque superstitibus, Fœminis Jus esse, vix cuiquam in mentem venire arbitror) quæsitum habeant, idque aded in casum aliquem sibi, invito superiore Principe vel Populo, vel masculis, reservare possint.

§. 46.

Sequitur de reliquis Illustrium Allodiis, seu, ut vetusti usus, & certioris significatus nomine porro utamur, bonis Salicis: *vid. supr. §. 35.* quæ quidem & ipsa ob Familiæ dignitatem & merita, eoque ex publica causâ à Majoribus quæsita sunt, sed nullâ anne-

D

xâ

26 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

xâ potestate publicâ, Jurisdictionis, vel Regalium : unde Jure Communi Fœminæ horum bonorum non sunt quidem incapaces ; sed Vetusto Jure Salico, quod de terris Salicorum seu Illustrium & Nobilium conceptum est, specialiter exclusæ, in quibusdam vero Populis, saltem superstitibus masculis inde remotæ LL. *Ripuarior. tit. 56. LL. Bajuvar. tit. 14. c. 7. LL. Angliorum. tit. 6. in fin.* Cum itaque hoc ultimum Jus usi continuatum fuerit, & nostro quoque tempore in Illustrium ac Nobilium Familiis observetur, certo Jure constat, Filias his quoque bonis renunciare teneri, aut, si detrectent, adhuc tamen, dum masculi extant, à Successione repelli: prout idem est in Fidei commissis Familiæ, quæ Jure communi quoque in Personâ ultimi Masculi desinunt. *Supr. §. 29. seqq.* An autem in eum casum sibi aliquid reservare possint, deinceps tractabitur.

§. 47.

Supersunt igitur adhuc Bona privata, Jure hereditario, vel operis causisque privatis quæsitæ, aut in rem propriam concessa, in quæ promiscue succeditur, & in quibus par utriusque sexus conditio est *ex Nov. 118. c. 3. in fin.* Ista igitur bona sunt, in quibus renunciatio Filiarum non saltem cautionis & securitatis majoris, sed obligationis causâ intercedit, & liberâ voluntate consensuque Filiarum fit. Unde invitæ illis renunciare non tenentur, nisi hoc juxta consuetudine receptum ritè doceatur.

§. 48.

De his ergò tantum Bonis quæstio *supr. §. 25.* proposita intelligi potest, & hoc unice dubium remane-

manere : An fœminæ Nobiles his privatis quoque rebus, seu hereditati Parentum, ex usu Imperii teneantur renunciare. De cœteris bonis res Jure communi & Gentium confecta est, & exclusæ Filiæ, ut vidimus *supr.* 44. cui immoto pede insistendum est, quoad ritè probata fuerit consuetudo contraria. Neque vero hætenus probatum apparet, Filias Nobiles prædictis hereditatibus Parentum teneri renunciare, neque, cœteris rebus non teneri.

§. 49.

Equidem prius vulgò creditum fuit, & testis est Dominus Præses, plurimas Dispositiones Illustrivm Testatorum in Franciâ, Syevia & Tractu Rhenensi, in manus ipsius pervenisse, quibus ab ipsis Testatoribus assertum fuit, consuetudine receptum esse inter Nobiles immediatos, ut Filiæ renunciare teneantur. Ita Illustris Testator de G. anno 1606. Testamento sic cavit ; daß Sie / (die Töchter) hiermit allerdings außgesetzt und abgefertiget / und Vermöge des gemeinen löbl. Adels Gebrauchs / pflichtig / schuldig und verbunden seyn sollen / zu erhaltung Adel. Stammes und Nahmens sich aller weiteren Väterlichen / Mütterlichen und Brüderlichen Erbschafft / so lange noch ein Bruder oder deren Kinder Männlichen Stammes im Leben / in optimâ formâ zu verzeihen und zu begeben ; inmaßen von meiner ältisten Tochter deren vort E. allbereit geschehen. Cui geminum est alterius Illustris Testatoris exemplum, qui A. 1671. ita disposuit : So viel nun meine noch unverheyraethe Tochter anbelanget / da ist nun offenbahr / daß Solche mit den Männlichen Stämmen / weilen durch Sie Nahmen / Stamm / Schild

28 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

Schild und Helm nicht conserviret werden / NB. nach der löblichen Gewonheit unter der freyen Reichs Noblesse, an der Väterlichen Verlassenschafft nicht zu gleichen Theilen admittiret / sondern mit einem Stück Geld zur Heim-Steuer und Aufstaffierung versehen / Sie hierdurch aber zur ändlicher Verzicht Vater Mütter- und Brüderlicher Erbe angewiesen werden. Et mox additur : Mit dem ganz Väterlichen Versehen und Befehlen / Sie Sich darnit NB. wie unter Adlichen Personen Herkommens / vergnügen / und an meinen instituirten Erben ein mehrers nicht verlangen / sondern Sich gegen dieser Disposition obgemeldeter maßen bedeuteter Erbschafften Ändlichen verzeihen und begeben SOLLEN und werden. Sed nec ullum apparuit exemplum in contrarium. Cœterum cum ei contradixerit testimonium recens editum, de quo *supr.* §. 24. nondum videtur hæc consuetudo satis decisa ac probata.

§. 50.

Hinc vero Jam trita est via, ad alteram Disputationis partem, de Reservatione ejusque clausula Renunciationi adjecta : auff einen ledigen Anfall : quam & ipsam paucis expediemus.

§. 51.

Certum igitur est, Filias illis bonis, quibus liberâ voluntate renunciant, scilic. quæ privata sunt, ac ex hæreditate & beneficio Defuncti profiscuntur, etiam reservationes pari libertate adicere posse. Cum enim in potestate Ipsarum sit, planè non renunciare, poterunt etiam certè renunciationi admittæ modum ac legem annectere; atque ita, ut omnem rejicere, sic & restrictam ad-

mit-

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 29

mittere. Et vice versâ : uti universum jus suum hæditarium retinere possunt, ita & in casum reservare : totumque adeo hoc negotium quoad hæc bona consensu peragitur.

§. 52.

Unde è contrario sequitur, Filias, etsi cæteris bonis renuncient, nihil inde in eventum, suo Jure & invitis masculis, sibi reservare posse : Non in primi generis bonis, quæ cum potestate concessa sunt Familix, quippe à quibus Jure Communi & Gentium in perpetuum exclusæ sunt : *supr. §. 13. 35. 36.* nec in altero Allodiorum genere & Fideicommissis Familix; quia superstitibus masculis, cum nihil in ea juris habeant, nihil etiam reservare sibi possunt; masculis autem deficientibus, si talia sint bona, quorum Fœmina post Masculos capaces fiunt, Jus tantum Intestati sequitur: quo proinde ordo quoque Intestati obtinet, ut Fœminæ jam ex lege *Nov. 118.* non ex reservatione, vel propriâ, vel earum quæ Jus nullum succedendi habuere, succedant : in id scilicet Jus, quod tum demum morte masculi nascitur, antè verò nondum natum unquam fuit.

§. 53.

Quod planius & evidentius apparebit, inspectâ reservationis, quæ renunciacioni jungitur, indole. Per eam enim Filix inpresens hæditate ita cedunt, ut in casum sibi eam reservent. Si igitur tempore renunciacionis seu cessionis nullum ipsis Jus hædeditatis fuit, nec ullum istæ Jus, quod Ipiæ non habent, cedere, *l. 20. princ. D. de Acquir. rer. dom. l. 54. l. 120. D. de Reg. Jur.* nec ullum adeo ex eâ cessione sibi reservare possunt.

D 3

§. 54.

§. 54.

Atque ea est perpetua reservationis notatio, quæ est Juris, quod quis habet, reservatio; non ejus, quod quis non habet acquisitio: Acquirimus enim, quod nostrum non est; reservamus, quod est. Nec naturâ fieri potest, ut quis acquirat quod jam habet, & reservet sibi quod non habet. §. 10. de Legat. §. 14. de Action. l. 82. D. de Verb. Oblig. l. 16. D. de Contrab. Emt. l. 41. §. 2. D. de Legat. 1. l. 13. C. eod. Unde inter omnes constat regula: Quod reservatio nihil novi Juris tribuat, sed tantum quod est, conservet. l. 72. D. de Legat. 1. l. 6. fin. D. Comm. præd. l. 28. in f. pr. ff. Ad Sci. Treb. Quod certatim probant DD. in d. l. 72. Ant. Natt. Conf. 26. n. 9. Reusner, L. 1. conf. 12. n. 103. & seqq. Cravett. tom. 1. conf. 29. n. 8. & alibi sæpe. Wesenb. Vol. 1. conf. 4. n. 48. Consil. It. Marp. Vol. 1. conf. 21. n. 21. Mev. Part. 1. Dec. 55. n. 4. & part. 8. dec. 62. n. 2. Klock. tom. 2. Conf. 16. n. 97. & 98. Aded ut, si credatur Jus esse, idque sibi ided quis reservet, inutilis sit reservatio. d. l. 6. f. D. Comm. prædior. d. l. 72. D. de Leg. 1. It. Marpurg. d. l. Natt. d. l. Nam & Logicorum triviis decantatissimum est, quod non est, reservari non posse. l. 2. D. de Usufr. Cravett. tom. 2. conf. 226. n. 6. Add. Cothm. vol. 4. resp. 16. n. 43. Zach. lib. 2. conf. 1. n. 73.

§. 55.

Ex hac igitur indubitata & immota Juris regula fluit jam certissima hæc, quæstiones tantopere in hæc materiâ inter Dd. agitata decidendi ratio; ad hanc amussim exigenda: Quod filix, quæ renunciarunt auff einen ledigen Anfall / existente casu id Jus unice recipiant, quod tempore Renunciationis habuerunt, & quod tunc

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 31

tunc accepturæ fuissent, si eo non cessissent. Nam & unum idemque est, quod in præsens ceditur & quod in eventum ex cessione reservatur: nec unquam plus esse potest in reservatione, quam fuit in cessione. *supr. S. 52. & 54.*

S. 56.

Hinc ergo iterum inevitabili consequentiâ concluditur, ex tali Reservatione Filias has, earumve hæredes, existente casu nihil Juris sibi asserere posse in bona, quorum Jure Communi & Gentium sunt incapaces, scilic. quæ cum potestate & Jurisdictione, seu cum Juribus Regalibus, Familiæ concessa aut quæ sita sunt. Quin etiam in Fideicommissa Familiæ, nedum in illa Bona, à quibus veteri Jure Salico aut simili exclusæ sunt, & generaliter in illa Bona, in quæ extantibus saltem masculis succedere non possunt, ex reservatione ipsis non erit regressus; sed, si sint bona, à quibus Fœminæ non in perpetuum exclusæ, sed Masculis tantum postpositæ sunt, quò & ipsa Feuda fœminea pertinent, etiam sine reservatione, ipsâ potestate Juris, cessante jam impedimento, succedent ultimo masculo, jure & ordine Intestati.

S. 57.

Ab eodem capite jam ducuntur plura alia: uti, quod ad Bonâ verè hereditaria, ad quæ propriè Renunciatio & in eventum Reservatio spectat, omnibus Fœminis, quæ in favorem Masculorum renunciarunt, ex clausulâ Reservatoriâ adjectâ, sensu jam recepto, pateat aditus; sed non ad aliud Jus, quam quod tempore Renunciationis habuerunt. Unde si Parentes, quorum hæreditate abstinuerunt, Intestati deceserint, totam hæreditatem vel Ejus partem, quam
tùm

32 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.
tūm pro numero liberorum, habituræ fuissent, re-
cipiunt: si cum testamento; non nisi supplementum
Legitimæ, quippe, quam solam factō Testamento pe-
tere potuerunt; adeoque nec plus sibi reservare. *per*
§. 55.

§. 58.

Unde liquidò refellitur, quod ex parte Fœmi-
narum Nobilium moveri posset, & motum esse no-
vimus, quæ ex Reservatione, auff einen ledigen An-
fall/ regressum pleno Jure in hereditatem Parentum
vel Fratrum, cui renunciarant, sibi deberi conten-
debant, & inauditum inter Nobiles Immediatos esse,
Filiis tantūm in Legitimam vel ejus supplementum
restitui, cūm plenum Jus suum sibi reservaverint.
Enimvero ita est: Repetunt omnino Jus suum, quod
tempore Renunciationis fuit, plenissime. Sed id Jus
plenissimum factō Testamento non aliud est, quam
Legitima ejusve supplementum. Hoc igitur si con-
sequitur Fœmina, Jus omne, quod tunc factō testa-
mento habere poterat, & cui renunciaverat, plenis-
simè recuperavit.

§. 59.

Hinc porro hæc nunc interimus Confectaria: I. Si
Filia Parentum hæreditati renunciarunt bis, zum le-
digen Anfall/ & Parentum alter testatus alter Intesta-
tus decesit; existente casu in hujus Bonis virilem
portionem, quam ab Intestato habituræ fuissent, re-
cipiunt; in illius, nihil quam Legitimæ supplemen-
tum.

§. 60.

§. 60.

II. Si Titius, cujus Filia tres renunciarunt, Filium Cajum, hic vero solam Filiam reliquerit, hereditatis Titii quatuor partes fiunt, quarum tres Filiabus ex regressu cedunt; quarta fuit portio Caji, quam Filia Ipfius capit. Quodsi vero Titius Cajum hæredem scripserit, tota hæreditas ad hujus Filiam tranfit, nec Amitæ ex regressu amplius petere possunt, quam supplementum Legitimæ.

§. 61.

III. Si Titius Filium Cajum & tres Filias; Cajus similiter Filium Sejum & tres Filias, idque ex duabus Uxoribus, Sejus vero solam Filiam reliquerit; & Titius avus testatus, Cajus Pater Intestatus deceserit, uxorum quidem Bona ad cujusque Liberos pro Virili pertinent; ex Titii verò hereditate Filia Ipfius quadrantem simul, & sic singulæ Unciam, collatâ dote, in eventum recipiunt; reliquum Dodrantem Cajus, uti suam hereditatem, ad Filium Sejum transmittit. Ex hæreditate Caji, in quâ Dodrans Bonorum Titii continetur, Filia ipsius existente casu Dodrantem repetunt; & Filius Sejus, etsi Caji Patris ex assè hæres, tamen Quadrantem saltem ad Filiam suam transmittit: cum è contrario, si Titius Avus intestatus obierit, & Cajus Filium Sejum hæredem fecerit, Titii Filia, eveniente casu, Dodrantem vindicant, & Quadrans tantum penes Caji heredes in eum casum remanet. Caji vero Filia Quadrantem saltem fortiuntur, & Dodrantem seu 9. uncias Filius Sejus in Filiam transfundit. Et consequenter, si uterque vel testatus vel Intestatus obierit.

E

§. 62.

§. 62.

Cæterum salvò omnium Judicio cavendum existimamus, ne hujusmodi pacta reservatoria, *auff ei nen ledigen Anfall.* habeantur pro resolutivis, neque comparentur juri postliminii. Etenim pacta resolutiva sunt, per quæ totum negotium retrò resolvitur, quasi nunquam gestum id fuisset, aded ut post resolutionem nihil retrò amplius subsistat: uti, cum conditio resolutoria adjicitur, omnia in præteritum ita corruunt, & ita in pristinum statum restituuntur ac si nunquam actum quid esset. *tot. tit. D. de In diem add. tot. tit. D. de Leg. Commis. l. 29. D. de Usucap. l. 6. §. 1. D. de div. temp. præscr. quod idem & in postliminii casu usuvenit.* At ex hoc pacto è contrario nihil resolvitur, sed omnia medii temporis Jura integra manent & in perpetuum persistunt: masculi enim interim fuere & mansere hæredes, omniaq; percepta retinent & ad hæredes suos transmittunt, nihilq; eorum resolvitur.

§. 63.

Quin tantùm abest, ut hæc pacta sint resolutiva, ut è contrario sint suspensiva; per ea enim suspenditur aditio vel acquisitio in eventum eines ledigen Anfalls. Quæ duo ex adverso invicem opposita esse constat. Quod resolvitur pure contractum & quæsitum est, & ex eventu tollitur; quod verò suspenditur, id contrà ex eventu acquiritur, uti hoc casu.

§. 64.

Neque huc facit, distinctio Dd. inter pacta resolutiva *ex nunc & ex tunc*, ut loqui amant. Equidem pacta illa vel in continenti adjici possunt, vel ex intervallo: sed in utrisque resolutio fit ad initium

tium negotii: nisi in posteriori specie dictum sit, ut ex
nunc. i. e. à momento pacti resolutio in eventum fiat:
 quæ ad hanc speciem non pertinent, ubi non resolvitur
 in eventum, sed acquiritur.

§. 65.

Et sane, si ex verò res æstimetur, nihil aliud
 id est, quam pactum de non petendo ad tempus, vel
 ante eventum. Competit enim in his bonis Filiabus
 Jus succedendi & quæ inde dantur actiones; sed
 pacto promittunt se non petituras, dum supersunt
 masculi. His ergo existentibus si petant, repelluntur
 exceptione pacti de non petendo; quæ, cum extinctis
 illis desinat, petere jam & agere cum effectu
 possunt.

§. 66.

Ex traditis & illud jam patet, Filias non posse
 ullos fructus ex hereditate cui renunciarunt petere,
 nisi ab excessu ultimi masculi, idque ratione &
 naturali & civili constat: Ante enim nulla ipsis actio,
 nullumque jus in bona ista competit, sed ea,
 eorumque fructus & commoda masculorum sunt:
 & Filiarum portiones renunciatione ipsarum accrescunt
 Filiis; nec ex reservatione jus Filiarum reviviscit
 ante excessum masculorum. Interim ergo Fœminas ex
 bonis alienis, & ante existentiam conditionis, nullos
 fructus, etiam ratione Legitimæ aut Eius supplementi,
 cui renunciarunt dote acceptâ, percipere vel petere
 posse, notissimi juris est.

§. 67.

Prorsus vero alienum hinc est, quod possessores teneantur, quatenus ex fructibus locupletiores facti, & vigore S^Cti in l. 20. §. 6. & seqq. de Hered. petiit. Illud enim agit de possessoribus alienæ hæreditatis, ex quâ illi fructus, tanquam ex re alienâ percepserunt. Masculi autem ex suâ hæreditate & ex suis bonis fructus sibi jure acquisiverunt, nec quicquam inde Filiabus debuerunt. Id autem liquet, fructus hos etiam ex Fidei-commisissis Familiæ, Feudis, ac prædiis Salicis quæsitos, allodii & juris hæreditarii esse adeoque, quatenus tempore mortis adhuc in bonis fuere, computantur in partem hæreditatis renunciatæ, in quam Filiæ ex regressu succedunt.

§. 68.

Pariter nec de ære alieno scrupulus relinquatur: Constat enim, æs alienum hæreditarium sequi hæreditatem; l. 1. D. Si cert. pet. l. fin. C. de Hered. Act. l. 26. C. de Pact. l. 17. §. 1. D. de Testam. milit. Meo. p. 2. Dec. 190. n. 3. nec bona, in quæ regrediuntur fœminæ, intelligi, nisi eo deducto. §. f. de Leg. Falc. l. 7. pr. Cod. eod. l. 167. D. de verb. Sign. &c. Si ergo plurimum sit æs alienum, relegandum id est ad suam quodque hæreditatem undè profectum est; & inspecta quantitate, quæ tempore mortis ejus, de cujus hæreditate quæritur, fuit, deducendum est à bonis, in quæ regressus Filiabus panditur. arg. l. 73. princ. D. Ad Leg. Falc.

§. 69.

Unde, licet masculi possessores id non solverint, non id officit Filiabus, nec proficit, quippe quæ capiunt partem bonorum, quæ tempore renunciationis iis competiisset, atque ad eò computatis bonis, quæ

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 37

quæ deducto ære alieno, quod tum fuit, supersunt. Æs alienum autem masculorum heredes sequitur; per *S. præced.* Quod si ergo hæreditas v. g. Titii, qui reliquit Filium & Filiam, quæ renunciavit, fuerit 30000. in quibus 12000. æris alieni, Filia in eventum repetet 9000. & Filius ejusque hæredes æs alienum solvunt. Vel restituendas esset Filia Semis, non bonorum saltém, sed totius hæreditatis, ut ipsa suam inde partem æris alieni solvere possit, quod reapse eodem recidit.

§. 70.

Fieri vero potest, & in factò contigit, ut, cùm Filia natu major dote accepta nubens, renunciasset, deinceps masculi ante extinguerentur quàm reliquæ Filia minores & ipsa renunciarent; quo factò ancipitis valde quæstionis est, utrum hæ quoque adhuc renunciare teneantur, aut pro Renunciantibus habendæ sint? Nec parum interest: Etsi enim jam existente casu des ledigen Anfalls hætenus par sit omnium conditio, ut æquè succedere possint, tamen maximum adhuc discrimen est in succedendi initio, & quæ inde sequitur, fructuum juriumque acquisitione. Nam Filiarum, quæ renunciarunt, jus non incipit, nisi ab excessu ultimi masculi; reliquarum, ab obitu ejus cujus de hæreditate quaritur. Illæ sequuntur masculos: hæ concurrunt; uti in specie propositâ §. 61. *supr.* Illæ à morte Seji Fratris; hæ à morte Caji Patris jus nactæ sunt, & ab eò tempore fructuum aliorumque Jurium ratio ineunda est.

§. 71.

S. 71.

In hac specie planum jus foret, si usu Imperii Filia Nobiles renunciare tenerentur; sed cum id nondum satis ad liquidum deductum fuerit, *supr.* §. 24. excutiendum, quid Juris, si reliquæ nec vellent renunciare, nec adigi possent. Enim vero non ambigimus, adhuc omnes pari jure fore, & vel minores quoque Filias pro renunciantibus, vel majoris pariter renunciationem pro irritâ habendam, & ita statuendum esse, ut vel omnes vel nullam renunciassent, eoque inter se pares esse intelligantur. Certum enim est, majorem Filiam non renunciassent in favorem sororum, sed masculorum: quæ proinde causa sororibus prodesse non potest, in quibus illa cessat. Sed nec alia utique intentione major filia abdicavit se hæreditate, quàm quòd persuasa esset, ex eodem usu Nobilitatis, qui Majorem induxit, pariter sorores quoque renunciaturas esse. Nec dubitari potest, Filiam majorem non passam fuisse, se abstinere hæreditate parentum in gratiam Fratris, si scivisset, sorores minores cum Fratre concursuras esse. Non potest igitur actus voluntatis operari ultra intentionem agentis & finem actus. *l. 16. pr. D. de reb. cred. l. 3. §. fin. D. de obl. & Act. Mev. p. 2. Dec. 76. n. 2. Carpz. p. 2. Const. 32. Def. 19. n. 5.* Nec potest deterioris conditionis esse Filia major, quæ usui & parentum intentioni paruit, quàm Filia minores quæ parere detrectant. Sed & cum hæc quoque, si masculi vixissent, indubiè æquè ac major, renunciassent, atque hæc spe atque fiduciâ major exemplo prævit, neque hæc spe ac opinione tam piâ decipi, neque reliquis, quòd illam frustra verint, prodesse debet. Unde, cum hæc æquitate

na-

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 39

naturali quoque suffulta sint, si Filia majori tantundem petenti minores resistent, has Replicatio doli propulsabit. *arg. l. 1. §. 1. D. de dol. mal. except.*

§. 72.

Verum ea ratio nondum omnem scrupulum evulsit, sed definiendum quoque est, omnesne renunciaſſe intelligantur, an non? priore enim casu, fructus ante obitum novissimi masculi quæſiti, ejus Filia soli jure hæreditario cedent; altero, sororibus pro rata hæreditatis. Existimamus verò tenendum esse, quasi omnes renunciaſſent, nihilque adeò ex fructibus, qui masculis quæſiti sunt, petere posse: quia neque major Filia petere poſſet, quæ renunciavit in favorem masculi, cujus proinde hæredumque ipsius respectu renunciatio tenet; neque minores poſſent, quia istæ non poſſent esse melioris conditionis quàm major: nec dubium est, ipsas quoque, si vivo masculino nupsissent, acceptâ dote renunciaturas fuiſſe. Atque hæc omnia Responsis Facultatis Viadr. & D. Præſidis, eodem modo decisa fuere.

§. 73.

Minus verò dubia Quæſtio est, Filia illæ, quæ ex Reservatione hæreditatem repetunt, in stirpes an in capita succedant? Sive enim quærat de ratione succedendi Ei, cujus hæreditati renunciatum est, si ve iis Filiabus, quæ renunciarunt & prædefunctæ sunt, parata Responsio est ex *Nov. 118.* Si enim defuncti Parentis Filia sint vel Sorores vel ulterioris gradus solæ, succedent in capita; si ex Filiabus descendentes petant, vel cum Sororibus concurrant prædefunctorum Liberi primi gradus, in stirpes. Et simili-

40 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

militar, si Filia renunciantes mortuæ sint, videntur, an, qui nunc petunt, ipsarum Nepotes sint, vel ultra; sive ex sorore defunctâ primo gradu nati concurrant cum Thiis suis; & illi in stirpes: reliqui, qui in suo gradu soli sunt, in capita venient. d. Nov. 118. cap. 3.

§. 74.

Denique evolvenda adhuc est agitatisima & in causâ Illustri proposita Quæstio: An ultimus masculus testamento excludere regressum Filiarum, quæ renunciaverant, possit? In quâ, ne in opinionum pelago natandum sit, defigenda mens est in immotis istis Regulis, demonstratis *supr. §. 30. & 55. Reservatione non Jus novum quæri, sed quod fuit servari.* Ex quô primum constat, de Feudis, Territoriis, Jurisdictionibus, in quæ Fœminis nullum jus succedendi fuit, adeoque nec ex Reservatione regressus esse potest, frustra quæri, an testamento ab eô excludi possint? cum potestate juris inde remota sint, &, licet quædam fortè horum bonorum sint, in quæ singulari Jure post masculos locus datur Fœminis, id quoque jus à speciali Lege habent, non ex Regressu vel Reservatione; quia tempore Renuntiationis exstantibus masculis nullum Iphis jus in casuit.

§. 75.

Pariter quoque de Fidei-Commisssis Familiæ frustra quæritur: An ab eorum Regressu excludi Fœminæ testamento ultimi masculi possint? cum enim nec in ea ullum tum jus Fœminis superstitæ adhuc stirpe masculâ fuerit, nullus quoque in illa Regressus esse potest, nec ex Reservatione repeti quod

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRIVM. 41

quod tum non fuit. *supr. § 3. § 4. § 7.* Cum igitur Fidei-
 commissum Familiæ in personâ ultimi de Familiâ
 masculi extinctum sit, indubitati juris est, ipsum libe-
 rè de eo testari & Fœminas excludere posse: §. 17. &
dd. §. §. cùm fidei commissi vinculum, quod
 solum obstabat, solutum, nec ipse amplius eò one-
 ratus, aut ulli Hominum restituere obligatus sit.
 Hoc casu igitur Fœmina nec ex reservatione hæc
 bona petere potest, quia nullum Ipsi in ea jus fuit,
 quod reservari potuerit; nec ex Lege Intestati, quæ
 cessat Testamento factò: *l. 39. D. de Acquir. hæred.*
 & licet Intestatus decesisset iste Masculus, non ta-
 men succederent Fœminæ, quæ renunciarunt, sed
 quæ defuncto proximæ sunt, ex ordine *Nov. 118.*
 quod jus non obtinere nisi in casum intestati, &
 testamento tolli, notissimum est. Unde vanissima
 plane & ineptissima commenta sunt, quæ hoc ca-
 su de Fidei commissis tacito, nescio, quò, somniant,
 & ex eo figmento jus Filiabus afferunt; quod & in
 causa Per-Illustri motum fuisse, his pensitatis, mira-
 ri subiit. *de quo deinceps.*

§. 76.

Cum igitur in memoratis casibus Quæstio pla-
 ne otiosa sit, superest, eam unicè de bonis hæredi-
 tariis, in quibus Fœminæ cum Masculis jure concur-
 rere poterant, proponi posse. Et in his igitur spe-
 ctandum itidem est, quale jus fuerit, quod Filiæ
 renunciantes habituræ fuissent; & præterea, quæ
 fuerint renunciandi & reservandi formula: *Quod se-
 quentibus positionibus expediemus.*

§. 77.

Quod si igitur tempore Renunciationis Filiabus jam delata fuerit hæreditas, certi juris esse arbitramur, testamentò ultimi masculi excludi Eas Earumve hæredes non posse, quin ad eam hæreditatis partem quæ tum delata fuit, regressus integer sit: quia jus hæreditatis semel delatione quæsitum, & renunciatione ad tempus cessum, ex reservatione adjunctâ saluum est, nec ulla aded dispositione id iis adimi potest. Atque de hac specie agit Responsum *Celeb. Facult. Tubing. ap. Besold. Conf. 22.* ut patet *ex sm. qv. 1. ibi: Ihre allerseits angefallene ansehnliche Erbschaft.* Quemadmodum & illud Responsum, quod refertur inter Consilia *Celeb. Facult. Marp. Vol. 1. Conf. 20.* ut apparet *ex n. 30. ibi. so viel deren Sie bisshero erlebt.* Ac de eâ vera est ratio, quam tradit Giphon. *Tract. de Renunc. c. 6. in sm.* quod talis hæreditas ad masculorum hæredes cum suo onere transeat: neque hactenus dubitationi locum esse existimamus.

§. 78.

Quod si verò tum nondum delata iis fuerit hæreditas, & Filiæ tale pactum cum Patre vel Fratrineant, ut in favorem masculorum, vel dum illi supersunt, renuncient hæreditati futuræ, deinde verò masculi omnes ante Patrem aut Fratrem moriantur, constat Filias Patri & Fratri succedere ab Instato, non ex Regressu vel Reservatione, sed quia conditio Renunciationis, annexæque adeo ei Reservationis non extitit. Ei enim inest conditio, si Pater vel Frater relictis masculis decesserint, qui aded si vel nulli extiterint, vel omnes præmortui fuerint, deficit conditio Renunciationis, adjunctæque ei Reser-

ET RESERVAT. FOEMINAR. ILLUSTRUM. 43

servationis, adeoque perinde est, & perinde succeditur, ac si nulla renunciatio, & consequenter nulla reservatio facta fuisset. Unde Filia Intestatis succedunt in solidum, etsi nihil sibi reservaverint *auff* einen ledigen Unfall: testamento autem factô saltem ex Bonis Patris Legitimam petere possunt, nisi in plus instituta sint. Eadem enim potestas testandi fuerat, nullâ renunciatione factâ.

§. 79.

Relinquitur ergo casus, cùm, ita ut dictum, Filia renunciant hæreditati futuræ in favorem masculorum, atque hi superstites sunt, eoque renunciatio effectum habuit, an & tum testamento novissimi masculi excludi à regressu possint? Atque in hac specie præcipue dubium vertitur & anceps decisio videtur. Cæterum pendet illa maxime à tenore pacti, dispiciendumque est, an ita ejus verba concepta sint, ut inferant restituendi Fœminis necessitatem: ita enim Fidei commissi, quod pactis quoque hodie constitui potest, *Knipschild. de Fideic. Fam. cap. 6. n. 1. & seqq.* vim habebit, quo proinde novissimi masculi ligatæ hætenus manus, ipseque ad restituendam Fœminis hæreditatem obligatus est. Et hic iterum vera est ratio Giphanii *supr. §. 73.* quod hæreditas renunciata cum hoc onere ad masculos hæredes transierit.

§. 80.

Unde, si hujusmodi sententia pacti non appareat, nulla ostendi potest causa, ex quâ ultimus masculus adstrictus sit ad restituendum bona hæc Fœminis, & quâ facultas de iis testandi Ipsi interdicta sit, quoties enim quis bona sua post mortem

44 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENVNC.

aliis restituere tenetur, incidit illud in speciem Fidei commissi, cujus vinculo testator alligatus est, ne aliter de eo testari possit.

§. 81.

Tale quid autem non apparet ex solâ reservatione in eventum, vel ex clausulâ *eines ledigen Anfalls*; quia ex illâ nihil novi juris acquiritur, sed saltem quod tum fuit, conservatur: Certum autem est, Filias, quibus nondum delata tum fuerat hæreditas Parentum, nullum in eam jus habuisse quàm post mortem eorum jus succedendi ab Intestatô, aut factô testamento Legitimam. Non enim plus ex Reservatione consequi possunt, quàm habituræ essent ex ipsâ successione nec jus aliquod prohibendi testamentum sibi post renunciationem asserere, quod nequidem ante eam habuere. Cum igitur tempore Renunciationis nullum jus necessarium succedendi, & testamenti excludendi potestatem habuerint, certo certius est, nec extinctis masculis Eas quicquam ejus sibi arrogare posse; quia in istum eventum nihil novi juris ex merâ reservatione nactæ sunt: nec nunc melioris conditionis esse possunt, quàm fuerant, cum nondum renunciaissent: nec jus prohibendi testamenti, quod nullum fuit penes ipsas renunciantes, iis tribui, quæ causam ab ipsis habent, & ex regressu petunt. *l. 120, l. 59 D. de R. J.* Probandum igitur ex parte fœminarum est, non tantum quod pacto reservatum Ipsi fuerit Jus quod Filia habuerunt, sed & præterea pacto concessum Ipsi fuisse, quod istæ non habuerunt; jus scilicet excludendi testamentum, adeoque Fidei commissi cujusdam quô masculorum novissimus vincus fuerit, ne testari de his bonis posset, sed ea Fœminis restituere jussus esset.

§. 82.

§. 82.

Quæ omnia tam plana esse existimamus, ut nec dubitandi ratio reliqua videatur. Quàm verò Dd. hic inter se dissident ex tot aliis, & quàm dux celeberrimæ Facultates de hac re inter se conflixerint, videre est ex *Cons. Marz. vol. 1. Conf. 20. §. 21.* Indistincte verò Fœminas à regressu impediri testamento ultimi masculi non posse, inter alios ineptissimis planè rationibus asseruit Bened. Finsterwald. *Pract. Obs. ad Consuet. Aust. lib. 2. Obs. 114.* Quem secutus est Ant. Guil. Ertel. *tract. von der Freyen Reichs-Ritterschafft Ubersprung 2c. Obs. 47.* Quorum argumentis & alios in causâ quadam Per-Illustri usos esse, permirum videtur. Plurimum verò sciri refert, quanti sint hujusmodi Brocardica (quibus corruptam & quasi nugis prope deletam Jurisprudentiam queritur Doctiss. Duarenus, & his dictis vulgaribus seu Brocardicis, sua sordere noluit Cujacius ap. *Wissemb. ad l. 202. D. de Reg. Jur. in fin.* Unde Coronidis loco subjiciemus vanissimas rationes, quibus dicti Autores sententiam hanc statuminare & tacitum Fidei commissum induci autumant.

§. 83.

Non attento ordine hæc verè sunt momenta pro tacito Fidei-commissio. (I.) Testator creditur suos magis succedere velle quam extraneos. (II.) Nemo potest de rebus alienis & restitutioni obnoxiiis disponere. (III.) Filia renuncians excludi non debet, nisi supersit persona, quæ ex præsumptâ patris defuncti voluntate excluderet renunciantem *Gail 2. Obs. 148. v. 10. in fin.* (IV.) Sexus masculinus cum Renunciantibus quasi contrahere intelligitur, acceptando Renunciationem. (V.) Filiarum renunciatio

46 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

non excludit earum successione[m], sed suspendit ex verbo *donec*: quò impedimento sublatò, non sunt amplius exclusæ. (VI.) Aliàs enormissimè laxæ essent. (VII.) Fœminæ certant de damno vitando, instituti de lucro. (VIII.) Persvaderi non posset Filia ad renunciandum amplissimis hæreditatibus, nisi sub onere restituendi in eventum. (IX.) Aliàs renunciaciones frustra fierent, & pro formâ.

§. 84.

His quid vanius afferri possit, non apparet: Omnia plurimis vitiis fatiscunt, & multa alia singulis opponi possent; sed paucis jam saltem defungemur. Igitur quoad (I.) Resp. (1.) Non valet quod testator voluit, sed quod se velle declaravit: mente retentum nihil operatur (2. Nec sufficit declarasse, nisi rite & secundum Leges. (3.) Nec sufficit præsumtio, sed Fidei commissò masculos oneratos esse, facti est & probari debet.

Quoad (II.) Falsum est, ultimum masculum de alienis vel restitutioni obnoxiiis disponere; nisi esse obnoxia, probetur.

Quoad (III.) nihil ineptius! (1.) Ultimus masculus non testatur ex præsumtâ voluntate defuncti patris, sed suo Jure. (2.) Nec potest quidem testamentum fieri ex alterius voluntate. *l. 32. princ. D. De hered. instit.* (3.) Totum Brocardicum ratione testamenti falsum est, & nihil inde sequitur. Gaius verò non agit de exclusionem per testamentum, sed per existentiam personæ in cuius favorem renunciatum est; & hoc tam insulsè huc applicatur.

Quoad (IV.) Non quasi contrahitur, sed verissimum pactum est, quo Jus suum in eventum vero consensu filix reservant; nec id cum sexu initur, sed v. gr. cum

cum Patre vel Fratre ; & tum in illud pactum Jure succedunt eorum hæredes, sine ullo quasi contractu.

Quoad (V) Filia existente casu non excluduntur ab ullo jure quod tempore renunciacionis habuere: *supr. §. 30. 51. 55. & seqq.* Ab eo verò, quod tum non habuere, exclusæ dici non possunt *l. 83. l. 208. D. de Reg. Jur.* Unde

Quoad (VI) Nec læsæ videri possunt, quarum jus aliud non fuit ; & quæ ei, quod habuere, scienter renunciarunt. *l. 145. D. de Reg. Jur.* Neq; adeo

Quoad (VII) de damno certant, quæ omne jus suum recipiunt quod habuerunt, & quibus nullum jus suum abest. Quin contra masculi magis certant de damno, si de jure sibi quasito disponendi facultas iis aufertur. Sed & quis hominum hinc inferret fidei commissum quo alter alteri Bona sua restituere obligetur.

Quoad (VIII) Si non renuncient Filia, cessat tota Quæstio. Sed nec ullum inde est incommodum Familia, quod tam inepte exaggeratur. Etenim Illustrium opes in Feudis, Territoris & Prædiis Salicis ferè consistunt, quæ ad Fœminas non spectant: *supr. §. 13. 34. seqq.* res vero privata & hæreditaria plerumque satis tenues sunt, ex quibus Filia Illustris pro dignitate elocari non possent. Unde hoc insigno Filiarum beneficium est, quod ex publicis quoque bonis, in quæ nihil aliud juris habent, aliquid dotis loco contribuitur, ut dos non rebus hæreditariis sed splendori Familia respondeat. Id ergo si Filia aspernentur, multò deterior plerumque Earum fieret conditio ; cum Patres studio Familia Eas Legitimâ contentas esse juberent. Nec desunt exempla testamentorum, quibus Pater statutâ dote jusfit Filias re-

48 DISPUTATIO INAUGURALIS DE RENUNC.

nunciare hæreditati, aut, si nollent, Legitimã contentas esse, quæ tantùm ex rebus hæreditariis detrahitur.

Quoad (IX) Nihil minus : Semper enim Filia Legitimam saltem petere possent, si non renunciarent ; sæpe etiam totam hæreditatis partem si jam tum delata illa esset. *supr. §. 58. seqq.* In his ergo plenissimus effectus est renuntiationis ; in cæteris verò, à quibus etiam citra renuntiationem, vel lege exclusæ sunt, vel testamento &c. excludi possunt, effectum illa majoris cautelæ habet. *Zaf. L. 2. Cons. 1. n. 72.*

Hæc scilicet sunt momenta compilantium libros ; quæ non arguunt Juris scientiam, sed opus cereum ac ductile, seu, ut vulgò dici solet, Cereum nasum.

§. 85.

Quin eò prolabuntur absurditatis, ut Fœminis non tantùm restitui velint bona quibus renunciarunt, & quæ tum fuere in facultatib9 familiæ ; sed & illa quæ nõ fuere, seu quæ masculi heredes deinde suis operis, suoq9 Jure sibi acquisiverunt. Id enim asserere non erubuit cit. *Zinsterwald d. Obs. 114. vers. diese Meynung.* idque rationibus adeò putidis, ut sine indignatione ac fastidio vix legi aut referri possint.

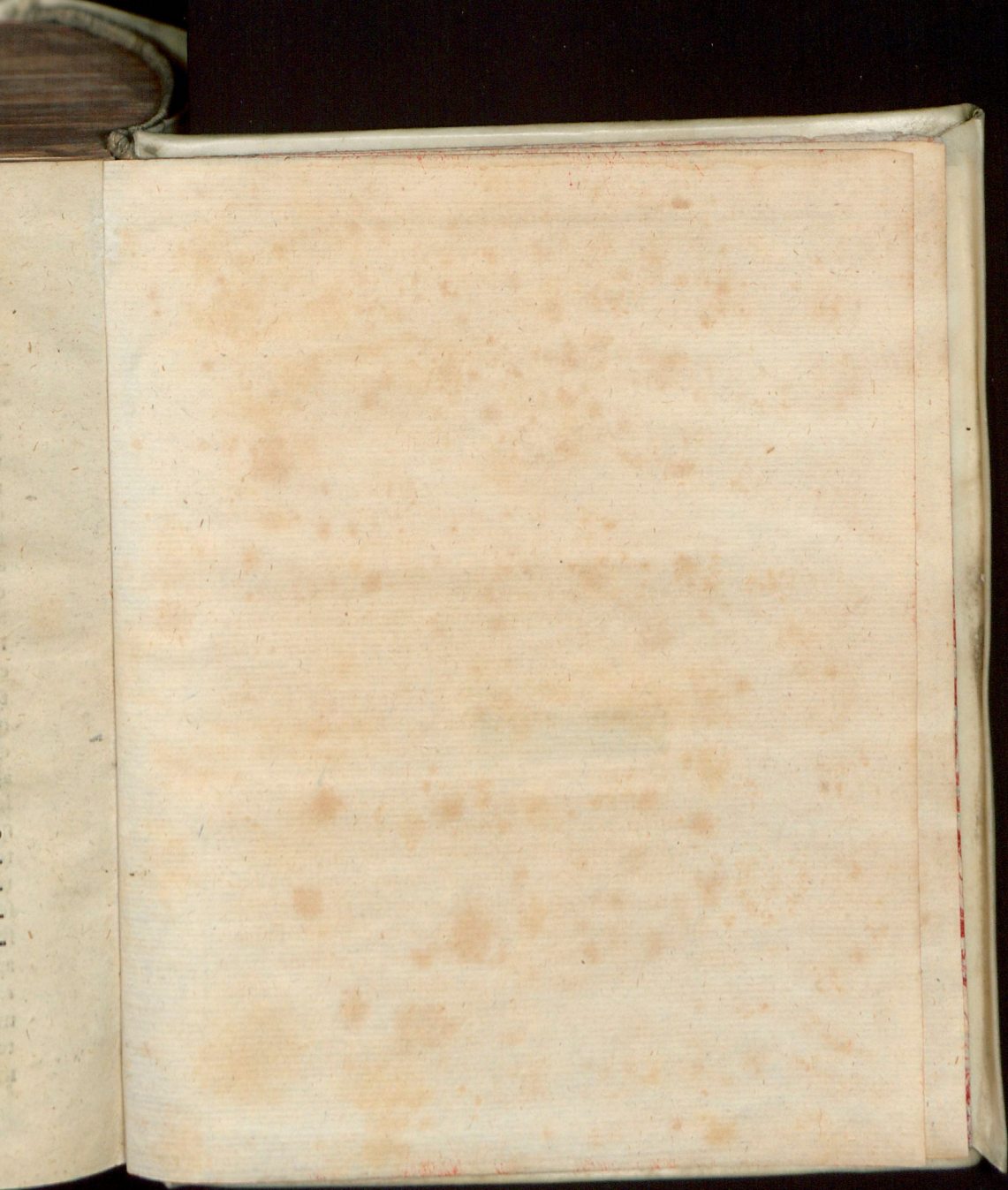
§. 86.

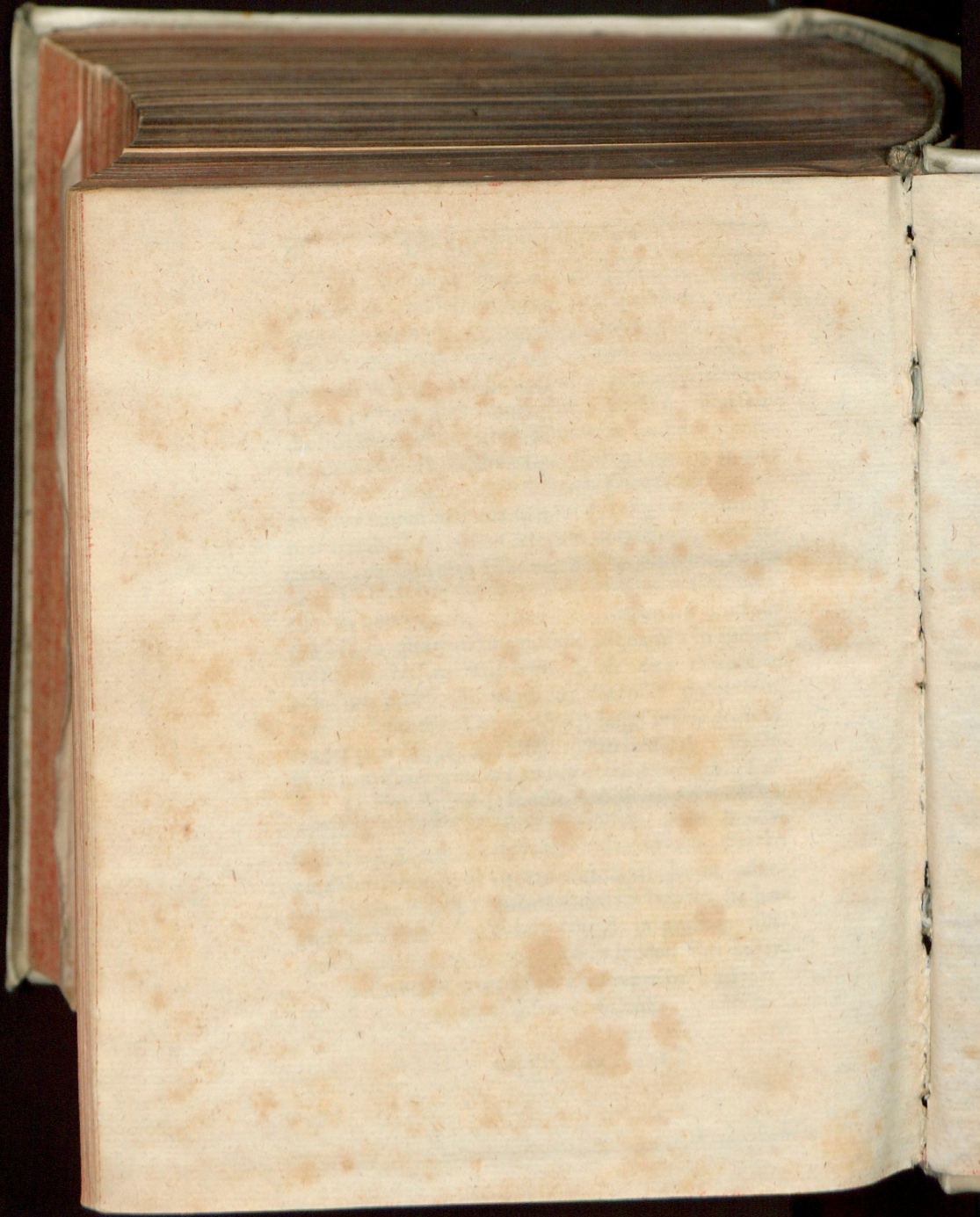
Pejus etiam his omnibus ab omni jure & ratione aberrant illi, qui utriusque sexus jura in Illustrium Familiis ac Territoriis æque ac in rebus privatis & hæreditariis ita confundunt, ut nullum discrimen eò reliquum faciant, quam renuntiationem ; adeoque quæ natura quoq9 in sexu discretivit Jura publica, ipsumque propè sexum commiscent.

§. 87.

Sed hæc nunc mittimus, uti & alia, quæ ab aliis jam tractata & exposita sunt, quæ ceu crambem bis coctam apponere noluimus, modico & sano cibo contenti, pro quo

SOLI DEO GLORIA.

00 A 6291

ULB Halle
002 912 155

3

v. 17

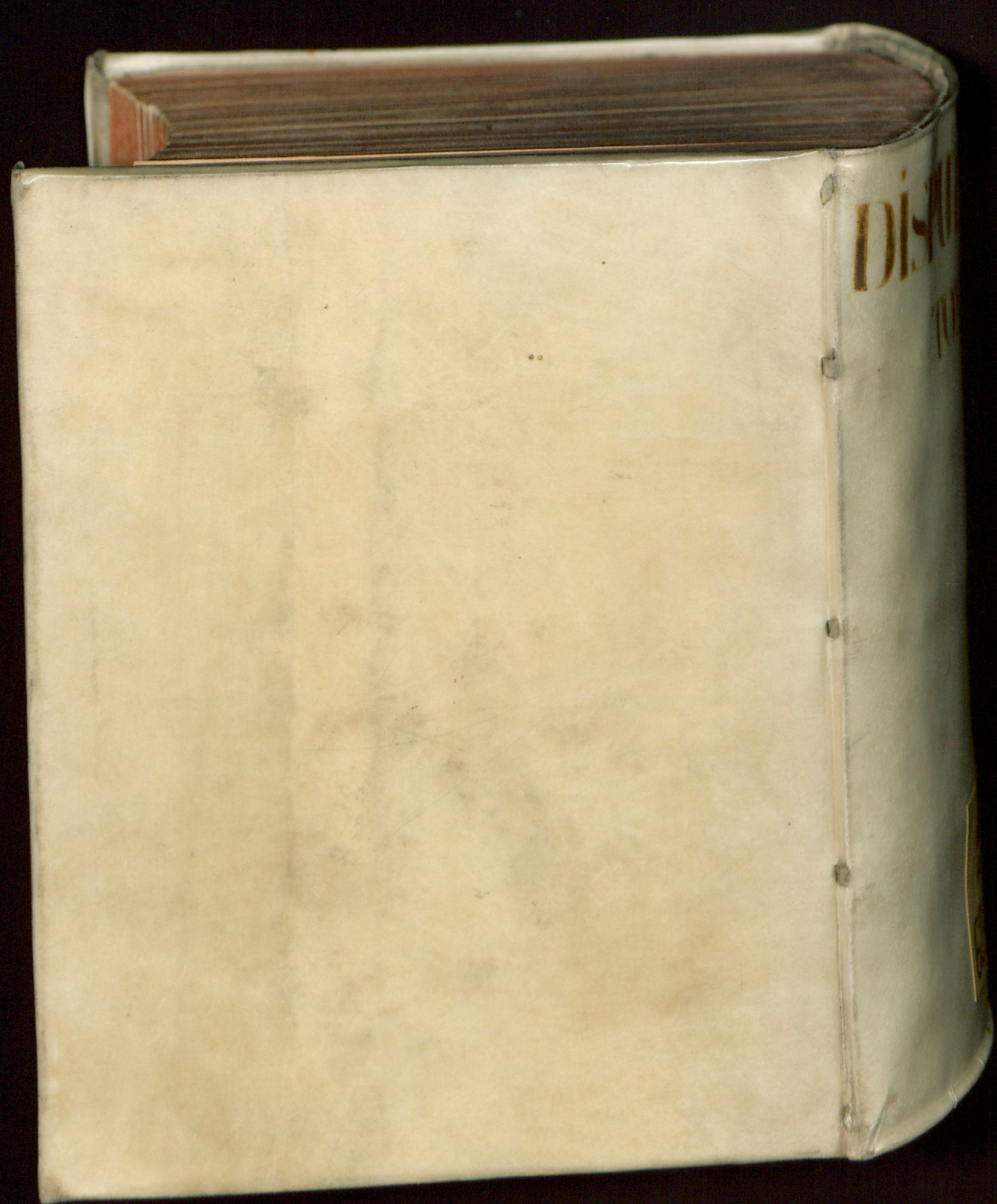
v. 17

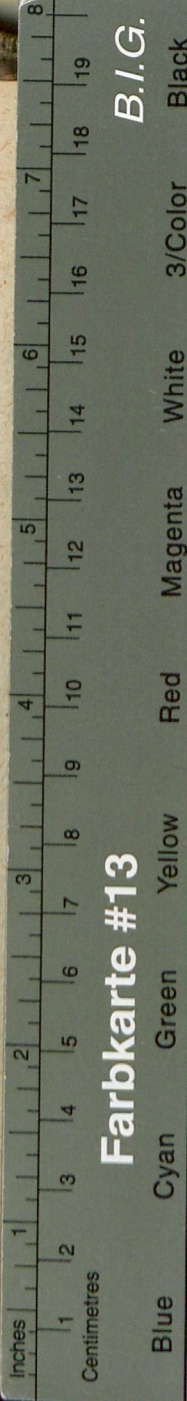
R. 1

Farbkarte #13

B.I.G.

20.

minis Affulgentē Gratia!

TATIO INAUGURALIS

DE

NCIATIONIBUS
ERVATIONIBUS
UM ILLUSTRIMUM,

Quam

TUTORIT. MAGNIF. JCTORUM ORDINIS
ACADEMIA MARCHICA,

PRÆSIDE

NRICO COCCEJO,

POTENTISSIMI BORUSSIÆ REGIS

ONSILIARIO INTIMO,

FAMIGERATISSIMO,

Æ ORDINAR. & ANTECESS. PRIMARIO,

nunc Actum Pro-Decano,

ac Patrono suo aternaturô,

A. MDCC XIV. Mens. Aprili,

PRO

roque Jure Honoribus ac Privilegiis

Publico examini submitit

IUS FRIDERICUS
ARTHOLDI.

um, Literis JOH. CHRISTOPH. SCHWARTZII.

